

ХРИСТО КАЛЧЕВ

ПОСЛЕДНО ПРИЧАСТИЕ

Част 9 от „Вулгарни романи“

chitanka.info

На Петър Одажиев посвещавам

ПЪРВА ГЛАВА

От трийсет години Атина не помнеше сняг. Днес обаче, на 24.12.2001, навръх Бъдни вечер, термометърът показваше минус двацет градуса. Градът беше скован от студ и от страх. За пръв и последен път през 1887 година тук са били измерени температури около десет градуса под нулата. Гърците не бяха свикнали с такива аномалии и нямаха нито физическа нагласа, нито практическа подготовка да се справят с капризите на Зимата. Искрено религиозни, те обожествяваха Коледа и Великден и ги празнуваха шумно, пищно и до пълно себераздаване. Но не и тази Коледа. Атина беше затрупана в преспи, транспортът едва пълзеше и дори църквата „Свети Кирик“ беше леденостудена и празна.

Именно тук Козела имаше среща с полковник Хакел — разчиташе, че ще бъде невидим в тълпата и няма да буди подозрение дори и у най-любопитните.

Хакел? Странна птица беше това ченге. Опасен? Да! Но за кого? Верен? Глупости! Верен може да бъде кон, но не и офицер, обучен в полигоните на Интерпол, ЦРУ и кой знае къде още. И все пак, кой е Хакел, по дяволите! Германец, внук на елитен щурмовак от СС, швейцарски гражданин, но на служба в Лангли. Какво обясняваше това?... Нищо...

Хакел влезе в църквата, изтръска шапката си, очука обувките си една в друга, прекръсти се вяло и тръгна към него. Козела го посрещна прав, подаде му ръка, но за най-голяма негова изненада Хакел го прегърна и задържа в мразовитата си хватка.

— Пак отърва кожата, смахнат идиот! — прошепна в ухото му. — Ти си доказателство, че Господ пази луди, пияни и убийци, докато не си свършат работата тук, на земята.

Козела се освободи от ръцете му и се усмихна криво.

— Не ми говори за бачкане, Хакел. Във ваканция съм. Заслужена.

— Ще видим. Защо църква? Имам нужда от нещо загриващо. Пуши ми се... Тук няма курви и нито ти, нито аз сме Карлос Чакала.

* * *

Кафенето беше малко, двуетажно, но топло. Поръчаха кафе. Запалиха цигари.

— Чакала е в затвора, не в църква, Хакел — каза Козела. — Или си го ръкоположил за свещеник?

— Опазил ме Господ, Козел. Той имаше праведния навик пред олтара да инструктира убийците си. Не си сам, нали?

— Не.

— Несвикнали да откровеничим, а?

Козела се усмихна хитро.

— Хотел „Елион“, на булевард „Василиос“. Кой отрови Джанат Гул?

— Някой добър християнин — разсеяно отговори Хакел. — Имаш ли време за пиене? Момичето е в хотела, нали?

Козела кимна.

— Да. В осем ще ни чака за вечеря.

А беше едва пет след обяд. Най-късно след час хората щяха да се приберат по къщите си за Бъдни вечер, но ресторанти, барове и кафенета щяха да работят цяла нощ. Гърците бяха първо търговци, а после православни християни, въпреки че твърдяха обратното.

Козела поръча коняк за Хакел, водка за себе си и вдигна наздравица.

— Нека внукът на хитлериста Хакелман пукне в леглото от естествена смърт.

— Амин! — сериозно каза Хакел. — Нека същата съдба сполети внука на балканския варварин Милетиев. Отпиваха, пушеха, мълчаха.

— Знаеш ли, Хакел, не си спомням дали ти благодарих.

— Да ми благодариш? За какво?

— Че ми отърва кожата в Тирана.

— Да... Не... Не си спомням.

— Ако съм пропуснал, сега го правя. Хакел махна с ръка.

— Следиш ли новините? Осама се изпари. Козела поклати глава недоверчиво.

— Мъртъв е. Талибаните са го свитнали. Най-добрият начин да го превърнат в светец. Той ще бъде новото знаме на исляма.

— Не, Козел. Не още. Имаме очи и уши навсякъде. Всеки момент ще разбере къде е!

— Хадрамуд?

— Една от възможностите... — кимна Хакел. — Ще чакаме. Наградата за главата му е открита.

— Вярваш ли на информаторите?

— Ако са „сиви вълци“, да.

— Мюсюлмани?

— Петдесет милиона долара са по-силни от всякаква религия.

Козела кимна разбиращо. Бяха се стоплили, отпуснали. Разбира се, алкохолът си казваше думата, но между тях се беше настанило някакво спокойствие и доверие, каквито никога не бяха изпитвали помежду си.

— Защо не го шитнаха талибаните? Наградата е еднаква за всички.

Хакел поклати глава.

— Представяш ли си Осама пред съда? Лъже, шикалкави, кълне се в невинност, заклеявява тероризма, моли за милост. Не, Козел, не могат да си позволят такъв лукс. Това би значело да превърнат войната си в оперета. По света, по груби сметки на Централата, има над сто хиляди живи торпили.

Козела се развесели.

— Няма да ни стигнат три живота, колега... И пак няма да сме перфорирали половината.

— Да — мрачно каза Хакел. — Мащабна работа, но за ебалници като нас. Имам списък с имена и цени. Искаш ли да го видиш?

— Балканите?

— Гърция, Додеканезите^[1]... включително България, Румъния, Украйна, Русия и балтийските джуджета. Никой не очаква от теб да ловуваш върху обратната страна на луната — Хакел бръкна в джоба на самото си, извади обемисто тесте снимки и бял лист и ги постави пред него. — Момичето е румънка, нали?

— Молдовка от Яш — Козела прибра документите. — Включих се в наркобизнеса, Хакел. Това беше цената за Флора.

— Ако е еднократно, не съм чул.

— Искаш да кажеш, че си без диктофон?

— Искаш ли да провериш?

— Вярвам ти — каза Козела и наистина го мислеше. Странен беше този бандит с чин в ЦРУ. Но мъж. И беше го доказал. Беше се опитвал да го убие не един път, но и не един път му беше спасявал гъза от какви ли не хайки.

— Трябват ми пари, Козел.

— Колко?

— Десет хиляди долара. Ще се издължа до края на месеца.

— Довечера ще ти дам трийсет. На толкова оценявам кожата си.

Ще пиеш ли? Хакел кимна.

— Алкалай е в София — каза.

— За главата ми?

— Грещиш, Козел. Не те смята отговорен за смъртта на Севгун.

— Чеченците го убиха.

— Салман Радуев го призна пред съда. Нямах казаци по петите си.

Олекна му. Като че камък падна от приведения му по сизифовски гръб. Беше уморен. Не, беше грохнал от умора, да му ебеш майката. Беше му писнало да се оглежда като крадец, да се пази от всички възможни мафии и полицаи по света. Имаше нужда от спокойствие и сън... Зима. Дори мечките бяха изпаднали в летаргия. Беше на петдесет години, мама му стара. Имаше право на отдих...

Ще мисля напролет... Като се хванем за зелено.

— Мечтаеш ли, Козел? — лукаво го попита Хакел и го „върна“ на земята.

— На нашата възраст? Не се ебавай с мен, ченге. Този път Хакел се разхили.

— Какво ни е на възрастта, тъпако? Докато ти става курът, няма възраст, Флора да не би да ти е икономка?

Козела настръхна.

— Откъде знаеш името?

— От теб. Току-що ми каза, че е молдовка и се казва Флора.

Така е — уморено помисли Козела. — Отпусни се, идиот с идиот, или ще превъртиш окончателно.

— Дори ръка не съм й целунал. А е красива... Ще я видиш. И мила... и благодарна. Вчера я чух да пее под душа. Не знам, Хакел. Да ни пази Господ от емоции на стари години. Веднъж ме удари дамлата. Стига толкова. Чул ли си лафа: „Никога не е късно да станеш за резил!“? Швейк го е казал.

* * *

— Защо не спиш, Флора? — попита Козела.

Беше пиян. Не, беше „цепен като дърво“, както се изразяваха тарикатите. Беше три сутринта, Флора се беше прибрала малко след десет часа снощи, а той и Хакел бяха продължили в бара на „Елион“. Пиха дълго, превърнаха се в безпомощни деца. И откровеничеха за изненада и на двамата. Козела му разказа за първата си съпруга, за изневерите и за децата си, Хакел знаеше кой и как беше застрелял синовете му, за първата бандитска поръчка от покойния Нерон Вълка. Всички бяха покойници, да му ебеш майката, и всички бяха тласнати в трапа от него, Козела. Хакел му призна най-страшната си тайна. Герmano-американецът с швейцарско гражданство, внукът на щурмбандфюрера от СС, беше еврейин.

— Чаках те — кротко каза Флора. Беше легнала върху кожата пред горящата камина, подпряна на всички възглавници, които имаше в апартамента, облечена в новата червена рокля, която Козела й беше купил сутринта. Пиеше вино във висока кристална чаша.

— Един работен ден? — Козела се отпусна на канапето. — Ти си чакала един пиян скот цял работен ден?

— Времето е спряло, Джон.

— Наричай ме Иван... — изсмя се дрезгаво, пиянски. — Или Козел... ако предпочиташ. Под това име ме търсят всички убийци по света!

— Знам — кимна Флора.

— Знам, че знаеш. Има ли нещо за пиене?

— Барът е пълен... — скочи пъргаво. — Какво искаш?

— Водка — запали цигара. — Ако рухна на канапетото, не ми обръщай внимание. Не се опитвай да ме местиш.

— Добре — Флора му поднесе чашата, наля минерална вода и се върна пред камината. — Наздраве, Иван. Козела се усмихна криво.

— Дано — отпи. — Честито Рождество Христово... Ако си християнка, разбира се.

Беше замислена, тиха, огънат създаваше илюзия, че гори в пъкъла... но и че има ореол около главата си. Не виждаше очите ѝ, още по-малко лицето, Флора беше червено пламтящо петно и топъл глас.

— Православна и вярваща, Иван. Козела лисна водката в гърлото си.

— И аз се родих православен, момиче. Но вярващ... Аз съм убиец. Знаеш, нали?

— Да — каза Флора.

— Страх ли те е от мен?

— Не.

— Моля, донеси бутилката... И не ми обръщай внимание.

Затвори очи, беше уморен, пиан с тялото си, но не и с главата. Не му се спеше. Не още. Скоро обаче щеше да припадне и ако се събуди изобщо, щеше да бъде най-рано след едно денонощие. Чу я да става, да отива до бара, да се връща. Чу я да взема цигара от ротманса му, че я пали...

Не знаех, че пуши, помисли, преди да отвори очи. Беше се върнала на мястото си.

— Имаш ли семейство? — кой знае защо попита той.

След дълго мълчание Флора все пак отговори:

— Имам малко момче. На шест. Не съм го виждали близо три години.

Козела се надигна в канапетото.

— Къде е?

— В Яш. При мама.

Запали цигара. Беше негов ред да мълчи. С болка ли каза всичко това? Не чу отговор в гласа ѝ.

— Поддържаш ли връзка... с него?

— Опасно е.

— Защо?

— Дълго е за разказване... Може би друг път.

— Флора?

— Да.

— Плачеш ли? Не виждам лицето ти.

— Не... вече.

Точно сега не биваше да си пиан, свиня такава! Козела напрегна цялата си воля, за да я вложи във въпроса, който щеше да зададе.

— Искаш ли да доведе детето в Гърция?

Този път Флора изкрещя:

— Можеш ли? — и ревна.

— Да — каза Козела. Повече не помнеше...

---

[1] Група от дванайсет острова в югоизточната част на Бяло море. По-известни Родос, Лерос, Халки, Карпато. — Б.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Зимата беше страшна. Освен студа, невиджан за гърците, снегът беше парализирал почти целия Балкански полуостров. За петдесет години живот Козела помнеше още две подобни зими — на шейсет и осма срещу шейсет и девета година и по времето на „възродителния процес“ осемдесет и четвърта-пета — но тази надминаваше всяка фантазия.

Козела, а и Флора, бяха свикнали на сибирски студове, но за Атина те бяха трагедия. Из цяла Европа имаше жертви на „бялата смърт“, но тук броят им надхвърляше сумарната на всички заедно. Дори почетната гвардия пред Парламента беше принудена да смени националните носии със защитни кожени облекла.

Мъртвопиян, Козела беше обещал на Флора да отвлече сина ѝ от Яш в Молдова, но оттогава десети ден нито тя, нито той отваряха дума за обещанието му. Флора беше сигурна, че не си спомня нищо от онази нощ навръх Коледа и мълчаливо живуркаше ден за ден без въпроси, без укори, без капризи. Козела не беше забравил, напротив, беше задвижил гангстерската машина, но обстоятелствата бяха срещу него, а най-вече бедственото положение, което зимата натрапи на полуострова. Хакел, четирима от бившия Ескадрон на смъртта и Константин Дарделев — Перо Пора бяха ангажирани в откриването и отвличането на детето, но пътуванията по земя, въздух и вода бяха спрени в очакване на промяна в климатичните условия. Козела беше принуден да чака с вързани ръце.

Флора беше кротък и благодарен човек. Козела не знаеше подробности от живота ѝ. Нито тя чувстваше нужда да се изповядва, нито той я разпитваше, но и интуицията, и дългогодишният опит му подсказваха, че ѝ трябва време да се отърси от трите години ислямски кошмар. Беше красива жена, по някакъв особен, като че ли асиметричен начин. Голяма уста за лицето и блестящи, сякаш повече от трийсет и два зъба. Малък нос, но широк в основата. Големи, черни,

усмихнати, но тъжни очи. Богата права коса и тяло на видра — гъвкаво, чувствено, но прикрито.

Флора знаеше, че излъчва изкушение и всячески потискаше прелъстителката в себе си. В момента беше във ваната, но вратата на банята остана отключена. Козела знаеше, че това не е намек. Ни най-малко. Това беше доверие и той нямаше да злоупотреби с него. Пиеше кафе, загледан в скованата от сняг Атина, и чакаше позиви на телефона.

Беше Ивановден според Григорианския календар, а това значеше, че и той, и Хакел имат имен ден. Бяха парализирани от студ и сняг, не можеха да предприемат каквото и да е, но никой и нищо не им пречеше да празнуват.

Флора излезе от банята в момента, когато джиесемът иззвъня. Беше Алкалай. Най-малко от генерал от КГБ имаше нужда, други имена очакваше да се изпишат на екрана, но и „сабри“ не би го търсил случайно.

— Радвам се да те чуя, Морис.

— В София празнуват, Козел. Честито!

— Благодаря. Любезно от твоя страна. И Джон Хакел има имен ден, въпреки че не е християнин.

Алкалай мълча миг-два, преди да каже:

— Грещиш, християнин е независимо какво знаеш за него. Бог е един.

— Както и да е, сабри. Довечера ще го отпразнуваме. В тоя студ нищо друго не ни остава.

— Мислено ще бъда с вас, момчета. Бог наистина е един, Козел. Замисли се над тия думи, въпреки че няма място за него в Космоса.

Козела се изсмя в слушалката.

— Противоречиш си, Морис. Защо наемаш „хамъри“ срещу чадата Аллахови?

— Бизнес като всеки, приятелю. Братовчед на Шамил Басаев е в Атина... Истински опасно момче. Струва десет хиляди долара.

Когато ставаше дума за пари, Козела ставаше извънредно сериозен.

— Двайсет. Или търси друг. Светът гъмжи от евтина работна ръка.

След няколко мига на размисъл Алкалай прие.

— Няма да се пазаря, Козел. На рецепцията ще те чака снимка, адрес и чек. Тотал! Искам резултат в рамките на сто часа.

Единствено Хакел можеше да му каже в кой хотел пребивават, но в това нямаше нищо чудно. Козела вече знаеше, че и двамата са евреи, а това беше по-силна връзка от която и да е на този грешен свят.

— Добре, сабри. И без това скучая. Ще те потърся в уговорения срок.

Мълча дълго. Чуваше стъпките на Флора в стаята, самият той дремеше на канапето в хола, разсейваше се, но и без това днес нямаше да мисли за чеченци. Имаше имен ден, да му ебеш майката, и щеше да го отпразнува. Дори знаеше как, стига Флора да свърши с тоалета си.

Като че ли беше прочела мислите му. Появи се на вратата в хотелската хавлия, боса, вчесала на алаброс мократа си коса, но сериозна, като че ли мрачна.

— Молдова беше съветска република, Иван. Аз зная руски.

— Искаш да кажеш, че си подслушала разговора.

— Без да искам... през вратата се чува всичко.

Козела не изпита и за миг неудобство. Напротив! Руският ѝ език беше значително по-добър от английския, а това облекчаваше разговора им.

— Нещо смуцава ли те? Или те изненадва?

Флора седна срещу него, наля кафе, запали от цигарите му.

Виждаш ли съм я да пуши?, мярна се в главата му, но въпросът ѝ го разтърси.

— Какво ще правиш с мен, Иван? В смисъл, каква съдба си ми отредил?

Беше сериозна, замислена, тъжна, а изглеждаше свежа, крехка и апетитна. Слабо казано! Членът му се вдървяваше и трябваше да кръстоса крака, за да го прикрие.

— Почакай да омекне времето, Флора. Въпрос на дни. Ти ще си избереш съдбата. Няма да предприема нищо, което не искаш.

Флора се взря за миг в очите му, после сведе глава.

— Знам, Иван... Не знам защо, но знам... А имам толкова въпроси...

Козела се усмихна приветливо.

— Искаш ли да ти отговоря на част от тях?

— Можеш ли?

— Ще опитам. Някои неща знаеш, други ще ти кажа, ако останат съмнения, питай.

— Добре.

Козела отиде до бара, наля водна чаша водка, седна на един от трите високи стола... Разказа ѝ бавно почти всичко. Спести ѝ имена, които и без това нищо не ѝ говореха, градове, които не познаваше, идеи и цели, които си въобразяваше, че са го движели през всички тези дълги, кървави години.

Флора слушаше. Когато реши, че е достатъчно и ерекцията му е спаднала, се върна на канапето.

— Достатъчно ли е?

— Не.

— Слушам.

— Защо ме спаси...

— Не знам — прекъсна я той. — Иначе с това щях да започна — запали цигара, облегна се удобно, усмихна ѝ се. — Не те задоволява отговорът, нали?

— Не.

— Знам, Флора. Ще се опитам да ти отговоря, но не сега. Може би по-късно. Става ли? — момичето кимна. — Днес имам имен ден. Ще го отпразнуваш ли с мен?

Флора стана, премести се на канапето, сгуши се на врата му.

— Не те прелъстявам, Иван. Просто съм благодарна и щастлива? — косата ѝ беше влажна и хладна, но започна да го затопля, а това значеше, че от очите ѝ текат порои.

Козела я прегърна. Обви с ръце раменете ѝ и притихнаха.

* * *

Флора беше получила гардероб. Не мебел, а съдържанието му. За втори път се беше насладил на парите си. Навремето беше пратил момчетата да следват в Америка, беше ремонтирал бащината си къща в Лесидрен, купил апартамент и кола. Срещу бандитските си средства беше създал само нещастия и на себе си, и на най-близките си. Днес синовете му бяха мъртви, жилищата необитаеми, колите не влизаха в сметките на който и да е съвременен гангстер. Какво ли щеше да се

случи сега? В най-тежките студове, които Атина беше преживявала някога. Докато Флора възкръсваше в басейна на хотела, в козметичния салон, сауната и фитнес-центъра — разбира се по негово настояване — той убиваше повсеместната скука, шофирайки сам по стръмните ледени улици на града. Беше купил най-необходимите ѝ дрехи, предимно топли, от магазините на „Елион“, но докато скиташе от кръчма на кръчма, започна да наднича и в бутиците.

Малко по малко Флора се сдоби от копринено бельо до кожени палта и бижута. Коя беше тя? Никоя. И го съзнаваше. В началото дори не разопаковаше пакетите, но когато вродената ѝ женственост надделя и онемя пред подаръците, все пак събра кураж и преглъщайки, попита:

— Защо?

Тогавя Козела омаловажи отговора.

— Театърът го изисква, Флора. Легендата „богати американци“ ни задължава. Разбираш ли?

Флора кимна и се отказа да задава въпроси, но той знаеше, че в хотелската стая, в която никога не влизаше, с часове пробваше тоалетите, с които я беше затрупал. Тази вечер обаче Хакел чакаше в ресторанта, а Флора се бавеше вече половин час.

— Флора?

— Идвам — отговори глухо през вратата, но не излезе.

— Хакел ни чака, Флора!

— Идвам.

След още десетина минути Козела почука и отвори вратата.

Завари я облечена в черен тоалет — красива и изящна като негатив на покойната лейди Даяна. Стоеше пред огледалото, загледана в образа си, и плачеше без глас.

— Случило ли се е нещо? — шокиран каза той. Преглъщайки сълзите си, Флора попита:

— Аз ли съм в огледалото?

ТРЕТА ГЛАВА

Навремето Козела беше прочел по задължение „Един ден на Иван Денисович“ от Александър Солженицин. Тогава комунистическото МВР преследваше последователите на съветския дисидент. Офицерите от Държавна сигурност бяха длъжни да знаят какъв писател инкриминират. Книгата го поразя и не само че авторът не стана негов идеологически враг, напротив, Козела му повярва напълно. Успя с цената на невероятни усилия да се снабди и прочете и останалите му книги, които не бяха преведени на български. Руските оригинали се издаваха в Мюнхен, Цюрих и Лондон и доставянето им беше и трудно, и рисковано. Козела беше ченге, член на БКП и страж на болшевишката идеология без грам доверие в „светлото бъдеще“, обещавано от Ленин и еврейската му банда, прилагано от Сталин, Хрущов и Брежнев в Съюза и от Димитров, Червенков и Живков в България. Книгите на Солженицин бяха бляскава литература, а самият той — второто правителство на „Империята на злото“, както Роналд Рейгън нарече СССР в прилив на презрение. Когато животът го превърна в наемен убиец на силови групировки и на руско-еврейските „Нева“ и „Братята на Йехова“ и му се наложи да ликвидира чеченски воители, в съзнанието му се загнезди един пасаж от „Архипелаг ГУЛАГ“. Солженицин описваше лагеристи в единайсет годишното си скитане от затвор на затвор, но отделяше специално внимание на чеченците. Козела не помнеше точните думи, но смисъла никога нямаше да забрави. Съветският съюз се състоеше от няколко десетки етноса. Между тях имаше горди, честни, смели, презиращи смъртта, нетърпящи подчинение, жестоки до канибализъм, хищни като пирани, с праг на болка по-нисък от питбул, с експлозивна ярост на вулкан, с издръжливост на камила, но всичко взето заедно притежаваха единствено чеченците и по тази причина вселяваха и респект, и ужас. Козела беше избил десетки кавказци било лично, било в съучастие, или като командващ наказателни акции, но все още не му се беше случвало да застава очи в очи срещу някой от тях...

Тази нощ, във връхлетения от снежна буря Крит, щеше да му се случи.

Вадим Кан не беше братовчед, а племенник на Шамил Басаев, но това не го правеше по-малко опасен.

Триста души е банда, мафия. Но триста хиляди мотивирани и обучени престъпници — страшна войска. Чеченците бяха повече. Само тук, на острова, под командването на Вадим Кан — наречен още Шейха на Икерия — бяха наистина около триста, разквартирувани в източните турски квартали на Мегало Кастро.

Иван Милетиев вече пети ден дебнеше във фойето на хотел „Кандия“ и все не намираше подход към жертвата. Шейхът беше бивш борец, масивен, но строен, татуиран по цялата глава — врат, гърло, уши, скалп. Козела умееше да разчита затворническите сигнали, изрисувани умело и многоцветно. Докато беше ченге,

беше разпитвал безброй съветски пандизчии. И днес с един поглед разпознаваше крадеца, наемния убиец, дневния от нощния грабител, както и чиновете им в подземната субординация. Вадим Кан беше много повече, той беше „вор в законе“, а над такива като него беше само небето. Типичен азиатски простак-табиетлия, чеченецът носеше по себе си поне килограм злато, маркова сбирщина от взаимно изключващи се дрехи, но държеше охраната си униформена като масони и със задължителните черни очила, които не сваляха ни в дъжд и сняг, ни нощем в полутъмния бар.

Козела беше в Крит без легенда. Чеченците бяха проверили данните му на рецепцията, а за тях турист означаваше само беглец от закона. Не им се навираше в очи. Ядеше сам в ресторанта, пиеше сам в бара и многократно пред погледите им беше отказвал услугите на проститутките. Дискретен мъж около петдесетте, който полага усилия да е незабележим и очаква от гостите на хотела да не се натрапват. Българин — безопасен и безинтересен. Козела не искаше повече. Вадим Кан сам щеше да му покаже подстъпите към смъртта си.

Чеченците бяха на тръни, нервни и на бойна нога, но причината не беше той. В Крит действаха „Нева“, „Братята на Йехова“ и ФСБ (бившето КГБ), а те бяха истинските врагове на кавказките разбойници.

На 17 януари времето рязко се промени. В малките часове на нощта вятърът задуха от Сахара, бурята утихна, снегът се стопи за

минути, рукна дъжд и преваля, сутринта грееше слънце и до обяд подсуши Мегало Кастро.

Козела излезе от хотела и тръгна да скита из града. Западните земи на острова бяха римско-византийската част, източните — отоманската, в кръг около столицата — новото строителство. Взе такси и слезе в християнската част. Пи кафе в някакъв пъб, но когато излезе и стъпи на каменния паваж, погледът му попадна на оградата срещу него. Върху велпапе с червени букви пишеше на гръцки и английски: „For sale“.^[1]

Дълго гледа обявата, после прекоси улицата и застана срещу портата. Не знаеше защо го прави, но натисна бравата и влезе в двора. Градината беше огромна, обрасла като джунгла, неподдържана десетилетия. Тръгна по мраморна пътека между два реда пресъхнали фонтани под арка от кипариси и внезапно застана срещу червена двуетажна къща, опасана с три реда огромни, кичести кедри. Градината свършваше в отвесна бяла скала на юг, с триметрови каменни зидове на изток и запад. Единствено входната врата беше от ковано желязо, но отгук не се виждаше. Общата площ беше около два декара, на око, а двата етажа без верандите — към петстотин квадратни метра.

— Ало! — извика Козела. Гласът му беше глух, прегракнал, възбуден. — !з апуБоо!у пеге?^[2]

След третото изкрещяване се появи пазачът.

В четири следобед беше купил къщата и наел фирма от Дрезден за ремонта ѝ. С нотариалния акт в джоба Козела влезе в хотел „Кандия“. Не на Карибите, в Крит беше хвърлил котва, но в крайна сметка нищо сигурно нямаше на тоя ебан свят. И от Мегало Кастро можеха да го изхвърлят. Сделката беше изповядана на името на молдовската гражданка госпожа Флора Марин.

Какви идиотщини се Въртят в главата ти, Козел? Или очакваш благодарност от някого... Или за нещо? Харчиш чужди и кървави пари. Ще се изненадаш ли, ако се потвърди известната максима... „Лесните пари от въздуха идват, в джендема се връщат“...

Извън джиесемът. Беше Константин Дарделев. Обаждаше се от Букурещ. Не знаеше какво да предприеме. Малкият беше с него, но за връщане в София не можеше да става и дума. Козела му каза да чака и влезе в дневния бар на хотела.

Алкалай не отговаряше на спейсфона си. Но един час по-късно той го потърси. Летеше от Петербург за Москва.

— Къде си, Козел?

— В един бар, както винаги. Имам нужда от помощ, Морис!

— Пари?

— Не, за Бога!

Козела му разказа подробностите и продиктува номера на Перо Пора. Разбира се, заработи старата схема „услуга за услуга“. Срещу скромната сума от петдесет хиляди долара сабри поиска главата на руското военноморско аташе.

Веднага набра Дарделев. Заповяда му да чака хората на Алкалай, да им предаде Осип, синът на Флора, и да лети за Варна. Щеше да спечели дваисет хиляди долара срещу екзекуцията на капитан трети ранг Пьотр Балто, къртица на измайловската мафия за цяла България. Това можеше да означава само, че за първи път след смъртта на Нерон Вълка „Нева“ съсредоточаваше интересите си на черноморското крайбрежие. Ако днес островите из Егейско море бяха пълни с банди от бившия Съветски съюз, причината беше вълчата хватка на Велин Изов, известен като Нерон — бандит, но патриот, който избиваше руснаците афганци като яребици из курортите на България... Било каквото било!

Ебал съм му майката на тоя скот... Сега имам друга работа.

Вадим Кан беше в бара. Заобиколен от охрана, чеченецът пиеше вино в компанията на три хотелски курви. В ранния следобед те бяха единствените посетители.

Козела се настани колкото можеше по-далеч от тях, на една от двете маси до витрината, и кимна на сервитьора. Беше стар клиент вече и навиците му бяха известни на персонала.

Странен ден преваляше. Перо Пора беше спечелил дваисет хиляди долара. Че руснакът е мъртъв, Козела не се съмняваше — Пора имаше нужда от много пари, ако иска да има бившата му съпруга Габриела. Но Козела имаше много против това да става за негова сметка. Македонецът си въобразяваше, че той му плаща от джоба си и щеше да го остави да си мисли така. Габи беше курва и като всяка курва имаше цена. Перо Пора трябваше да покрие разноските. Козела щеше да му брой дваисет хиляди, но щеше да ги извади от истинската награда за руското аташе.

Майната ти, Пор, и това ти е много, ебльо. Ако беше играл „фер“^[3] с Козела, сега щеше да се валяш в зелени банкноти.

Отпи, запали цигара и тръгна към тоалетната в момента, когато и Вадим Кан се беше отправил натам. Преди да се срещнат на вратата, двама от охраната го хванаха за ръцете и го изтласкаха във фойето. Пребъркаха го щателно, включително между краката и глезените, под погледа на чеченеца. Когато разхлабиха хватката, Козела попита сърдито:

— Защо е всичко това, господине? Кан се усмихна подкупващо. На всеки от резците му блестеше по един диамант.

— Имам врагове, българино — с твърд кавказки акцент каза той. — Ела да пикаем. За клозета ли си тръгнал?

Козела кимна. Вадим Кан го хвана под ръка и следвани от охраната, тръгнаха по коридора.

— Откъде знаете, че съм българин? — колкото да каже нещо, попита той.

— Знам всичко. Защо мислиш, че ме пазят като валия? Козела сви рамене. Жестът означаваше „Не знам“.

— Аз съм бизнесмен, българино. Как ти е името?

— Иван Милетиев.

— Парите по цял свят за изкушение, Иван. Съгласен ли си?

— О, да.

Влязоха в тоалетната, застанаха пред писоарите, охраната зад гърбовете им.

— По дела ли си в Крит?

Козела свърши уринирането, дръпна ципа.

— Търсих къща. За една жена. Богата.

— Намери ли?

Извади документите от джоба си.

— Това е нотариалният акт. Днес приключих сделката.

— Честито.

Кан се изпика, прибра рязания хуй, закопча жълтия си панталон от сурова коприна.

— Оставаш ли в града?

— Докато дойде собственичката. Трябва да одобри покупката.

— Ясно — чеченецът лапна чучура на чешмата и пи дълго. — Ох, такава вода има само в Кавказ — с въздишка каза той. — Опитвал

ли си?

— Не — Козела пи по инерция.

— Страшна вода, нали? — като озарен от епохално откритие каза чеченецът. — Само в клозета! Защо само тук, еба ли му майката? Някой ден можем да пийнем по едно уиски?

— С удоволствие.

— Добре. Ще те викна някой ден. Аз черпя!

Козела остана сам. Стоя десетина секунди вцепенен, но като излезе от клозета, вече беше взел решение. Не за пръв път щеше да убие човек в кенеф, но за първи път щеше да замисли и изпълни екзекуция в кенеф. Друг подход към Вадим Кан не откриваше.

---

[1] Продава се. — Б. а. ↑

[2] Има ли някой тук? — Б. а. ↑

[3] Честно. — Б. а. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Душата на българина е варварска, мислеше Козела, съдейки по себе си. Той беше по-склонен да вярва на гадатели, пророци, екстрасенси, дори на покойната Ванга, отколкото на Господ-Бог, сина му Исус и Светия Дух, да не говорим за мазните, покварени попове, които са станали свещенослужители предимно от леност. Съвременният свят не познаваше нищо по-мързеливо от така наречената църковна дейност. Но и нищо по-дълголетно от брадатите чернокапци.

За изненада на Козела погребението на Вадим Кан нито беше лишено от християнския театър, нито словото, което не разбираше, стигаше до тези, за които е адресирано. Разликата се състоеше в подробностите. Мюсюлманите лягаха голи в земята и вместо кръст на гроба побиваха бял дялан камък.

Когато церемонията завърши и опечалените чеченски гангстери се отправиха към джамията за молитва, Козела запали беемвето, напусна турския квартал на Мегало Кастро и подкара към хотел „Кандия“.

Беше убил Вадим Кан с електрически ток, но беше изпил достатъчно внимателно акцията, за да мине за нещастен случай. Навремето, като млад офицер от милицията, Козела беше гледал американския филм „Механикът“. Чарлз Бронсън играеше поръчков убиец. Не ползваше оръжия, смяташе ги за каубойски прием, но дълго снимаше жертвите си, изучаваше навиците им до най-дребни детайли и едва когато вникнеше в денонощната рутина, инсценираше летален инцидент. Сюжетът предлагаше десетина похвата. Козела помнеше и най-дребните подробности. Никога нямаше да забрави този филм и именно той го превърна в механик.

Козела купи жици, прекъсвачи, гумени ръкавици, алпийски „котки“ и три денонощия подготвяше удара си. Изкачи се на стълб на далекопровод, включи кабелите, прекара ги до задната фасада на хотела, заземи, остави работния гащиризон в багажника на беемвето,

влезе в бара и седна на обичайното си място до витрината. Тогава един от чеченците се приближи до масата му. Шейхът на Икерия го канеше на уиски. Старата уговорка не беше забравена и още важеше.

— Търговец ли сте, господин Милетиев?

— По принуда — Козела опита да се усмихне непринудено. — Пенсиониран офицер... Полковник.

— Полиция? Поклати глава.

— Мотопехота.

— Какъв бизнес въртите... С каква стока имам предвид.

— В Крит с никаква, господин Кан. Явявам се посредник при една сделка... Казах ви онзи ден.

— Помня — чеченецът се взря в очите му. — А в София?

— Не, в Атина. Подбивам цените на някои зърнени стоки.

— Аз го правя цял живот — Кан изглеждаше в добро настроение. — Успешно!

Козела кимна.

— Личи, че ви върви бизнесът — отпи. — Чеченец сте, нали?

— О, да. Моите момчета също. Знаете ли къде е Чечня?

— Смътно... Кавказ. Столицата е Грозни.

Вадим Кан се изсмя шумно, каза нещо на своя език, фамилиарно, но затова пък доволно го потупа по рамото.

— Отлично, българино. Руските сволочи и толкова не знаят, но имат претенции да ни владеят! Представяш ли си нахалството им?

— Вие бяхте съветска република, ние задунайска губерния. Все в гъза.

Шейхът на Икерия замръзна. Мълча миг-два в размисъл и попита глухо:

— Мразиш ли руснаците?

Козела имаше готов отговор, но щеше да е подозрително, ако го „изстреля“ веднага.

— Какво значи руснак? Славянин, евреин, татарин, грузинец. Само Путин е руснак — допи водката, поиска втора.

Кан пиеше уиски, но по-скоро си топеше езика в чашата.

— Аз воювам с Русия.

Козела опита да се усмихне тъжно.

— А аз бях офицер и съюзник на Съветския съюз. Варшавския договор. Помниш ли?

— Разбира се. Всички бяхме роби на Съюза, но сега — кукиш! Да си ебат майката. Ще ги коля, където ги срещна.

Беше ред на Козела да открие истинското настроение в очите му.

— Гърция и островите са пълни с руснаци.

— Не и Крит. Още не! Цял Кипър говори руски. Шибаните гърци не знаят на какви касапи разпродават острова. Турците ще им се сторят християнски ангели небесни! — гласът му беше остър, като че ли зъл, но когато срещнаха погледите си, не видя ни явна, ни стаена агресия. — Вярващ ли си?

— И аз не знам какъв съм, господин Кан. Като военен бях член на комунистическата партия... Не, не съм религиозен, още по-малко болшевик. Ако има Бог, би трябвало да е за всички — християни, мюсюлмани, евреи... Еба ли му майката какви още секти има.

Чеченецът кимна разбиращо.

— И аз минах по този път. Комсомолец, партиец, стигнах до сержант в Червените барети... Сходна съдба, българино. Ако бях учил, и аз щях да съм полковник. Нямаше по-печен боец от мен. Но съм вярващ мюсюлманин, повече — войн на световния ислям!

Ал Кайда!, помисли Козела, макар че, без някой да му казва, знаеше, че е на лов за един от сподвижниците на Зеления принц.

Стояха още половин час заедно. Чеченецът попита вяло кога ще се появи собственичката на къщата. Козела отговори, че чака да се стопят снеговете. После се разделиха. Беше време за вечерната молитва. Барът опустя.

Най-много време му отне тоалетната. Трябваше да прекара жица през високия прозорец, да я прикрие в ръба на фаянса и оттам, по земята, да я свърже с батерията на чешмата. Две поредни нощи пи вода вместо водка, имитира пианство и когато чеченците се прибраха на етажа, влизаше „да работи“. Купи синя жица, синя боя според цвета на стената и жълта като умивалника. Когато инсталацията беше готова, започна да търси „чакало“ — така ловджиите наричаха мястото за наблюдаване на дивеча. Пред хотела имаше малък паркинг, заобиколен от ниски клонести дървета. Оттам се виждаше таванът на тоалетната, но не и умивалникът, пред който трябваше да изпържи чеченеца. Козела се върна в дрезденската фирма, нае с американския си паспорт автокран, предплати го и когато го паркираше пред южната страна на хотела, Вадим излезе на балкона си.

— За какъв хуй ти е това чудовище, Иван? — развеселен попита той.

Козела вдигна глава и закри с длан очите си от слънцето.

— Оградата е антика. Не искам да я разрушавам.

— Каква ограда, бе? Да не строиш пандиз?

Козела се изсмя фалшиво. Надяваше се, че шибаният чеченец не е схванал интонацията.

— Трябва да внесе пиано, мебели. Да изнесе някои неща, които не минават през вратата.

— На оная къща? Дето я купи за жената?

— Да.

— Искам да я видя. Това е идея... Може да реша да я купя.

Козела поклати глава.

— Малка е за теб. Няма място за охраната. Продават се къдекъде по-готини палати... На безценица.

— Кой ги продава?

— Една немска фирма, Вадим. Слез. Ще те представя на собственика.

— Утре... Не, в неделя! — беше четвъртък. — Къде отиваш?

— В бара. Мой ред е да черпя.

— Идвам.

Вадим Кан не преживя нощта, камо ли да дочака неделята. Беше преди десет вечерта, когато Козела включи прекъсвача и видя леталната му агония. Отдалече приличаше на медицински електрошок, отблизо — на загорял бифтек. Когато чеченците помъкнаха Кан към болницата вместо в моргата, Козела прибра инсталацията, инструментите и оверола^[1], слезе на стотина метра под хотела и ги хвърли в първата канализационна шахта. После постави чугунената решетка на мястото и се върна в бара. Един час по-късно чеченците се върнаха отчаяни и едва тогава се сетиха да търсят причината за смъртта на Шейха на Икерия. Нито те, нито полицията откриха и най-малката улика за причинилия смъртта токов удар.

* * *

Козела бързаше. От една страна, не можеше да не присъства на погребението на Вадим Кан, от друга, Хакел вече втори час го чакаше в хотела.

— Прекаляваш, зискег^[2]! — нервно, тихо, дори злобно каза германецът. — Чувал съм, че престъпникът се връща на местопрестъплението, но че рони сълзи над гроба на жертвата си, ми се вижда прекалено цинично.

— Но необходимо, Хакел — Козела имаше „адска“ нужда от водка и никаква от оправдания. — Защо си тук, зискег? Имаш намерение да се държиш като равин?

— Хакел се усмихна кисело.

— Опазил ме Господ, Козел. Ние сме в един отбор, старец!

— Мърдър Корпорейшън?^[3]

— И така може да се каже.

Пиеха бавно. Мълчаха. С периферното си зрение Козела следеше всяко движение на чеченците. Бяха тревожни, но не и подозрителни. По всичко личеше, че се готвят да напуснат хотела.

— Кога ще видя къщата?

— Утре. Имаш ли известия от Морис?

— В неделя момчето ще пристигне от Москва. Сабри ще бъде с него.

— Тогава ще видиш къщата в неделя. Не само ти.

Не Вадим Кан, а Осип Марин щеше да види своя бъдещ дом, където щеше да расте под грижите на отчаяната си, но горда майка.

На третия позив Флора включи мобилния телефон.

— В Атина ли си, Иван? — със зле прикрита тревога попита тя.

— Не. Слушай ме внимателно, Флора. Прибери багажа, целия. После купи еднопосочен самолетен билет до Мегало Кастро в Крит. Като разбереш часа на полета, обади ми се. Разбираш ли?

— Да... Служило ли се е нещо? Нещо лошо?

— За Бога, Флора, не! Прави, каквото ти казвам. Ще те посрещна на летището — и изключи апарата. Хакел го гледаше изпитателно.

— Флора ли беше?

Кимна.

— За нея ли купи къщата?

— На нейно име. Имам нужда от нови документи, Хакел.

Полковникът от всички възможни разузнавания се изсмя презрително. Поне така му се стори, въпреки че маската му не изобразяваше презрение.

— На фамилията на Флора? — попита Хакел.

— Да. Йон Марин, бивш офицер от Секуритате! Не искам малкия да живее с мисълта, че е копеле!

---

[1] Връхна дреха, гаширизон — Б. а. ↑

[2] Зискег (ам.) — захарно петле на клечка и оттам на жаргон — гъзолизник, лизач. — Б. ред. ↑

[3] Сдружение на убийци (англ.). — Б. а. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Иззвъня джиесемът му.

Обаждаше се Хауки Исламболи. Предлагаше нови сто хиляди долара срещу протекция на половин тон дрога от Капитан Андреево до Калотина. Прие поръчката под носа на Хакел, но имаше нужда от Перо Пора и от онези ескадронисти, които бяха останали под прикритие... И от време. Щеше да е готов след десет дни.

Беше четвъртък, 24 януари. Времето омекваше, а и прогнозите очертаваха продължително затопляне.

* * *

В неделя Морис Алкалай доведе с полет сина на Флора, но с тях летя и македонецът Константин Дарделев, известен убиец в страната на орлите с прякора Перо Пора.

Константин Дарделев се опита да му целуне ръка, но Козела успя да я измъкне в последния момент.

Седяха един до друг в градината зад хотела. Перо Пора преброи хонорара си. Мълчаха. И тогава внезапно нещо му хрумна и се хвърли да целува ръката му.

— Да не съм някой скопен владика, идиот побъркан! — изсъска той. Какво, по дяволите, мислиш, че правиш? В ред ли си, Пор?

Македонецът не изглеждаше смутен от изблика си. Рееше поглед по многобройните яхти, закотвени в залива на Мегало Кастро. Пушеше спокойно, но избягваше да среща погледа му.

— Имам работа за теб. Двайсет бона в зелено.

Дарделев се направи, че не чува.

— Няма ли да ме попиташ за Габи?

— Ако има нещо, сам ще ми кажеш. Този път Перо го погледна в очите.

— Наистина ли не се интересуваш... от бившата си съпруга?

— Не — кротко каза Козела. — Харесва ли ти момчето?

— Момче като всяко друго. Уплашено, мълчаливо. Понякога изглежда отчаяно... Като че ли се е примирило със съдбата си.

Козела предполагаше подобен отговор. Ако беше честен, македонецът не би могъл да му каже нещо по-различно. А той беше честен мъж. По гангстерски, но честен. Отново млъкнаха. До полета на Перо оставаха повече от два часа, а те все още имаха работа. Габриела беше последната му грижа. Нямаше право да му го каже, а и той нямаше да повярва.

— Габи...

Прекъсна го:

— Остави Габи, Пор. Готов ли си да спечелиш мангизите?

— Дрога?

— Ескорт от Турция до Сърбия.

Дарделев дълго не отговори. Беше започнал да мисли, че се колебае, защото се страхува, когато го чу да казва:

— Знаеш, че ми трябва пари... обаче една идея... — отново млъкна.

— Кажи, Пор. Слушам те.

— Не знам какво изпитвам към теб, Козел. Благодарност или чувство за вина?

Козела почувства вътрешно разпускане. Дори прехвърли ръка на рамото му.

— Който мисли, остарява, Пор. Парите си заработваш сам. Не ми дължиш никакви благодарности. Колкото за вината, аз съм живял половин век, малкия, достатъчно да разбере, че не ние жените, а те нас избират.

Прекараха още цял час заедно, без да разменят дума повече. Май си бяха казали всичко необходимо.

* * *

Алкалай и момчето го чакаха в ресторанта на летището, макар че хотелът им беше в другия край на града. На всичко отгоре нямаха общ език и най-вероятно евреинът-сабри беше на края на нервите си. Завари ги, както очакваше. Алкалай четеше вестник, Осип

наблюдаваше излитането и кацането на самолетите. Детето го видя, че влиза, но се задоволи само да регистрира появяването му.

Наистина изглежда затворен и плах! Пора каза — и отчаян!

Козела заведе сина на Флора във фризьорски салон, подстрига го, купи му бельо, дрехи, обувки, детски автомат „М-16“, но нито за миг не го зарадва. Дори сянка на усмивка не мина по детското лице. Утре идваше Флора, но Козела все повече се тревожеше от срещата им. Нито тя, нито момчето знаеха, че ще застанат очи в очи.

— Извинявай, Морис. Трябваше да изясня някои въпроси с македонца.

— Не бързам, Козел. Бързаш ти. Очаквах по-добро темпо.

По-кратко, генерале!, стараяйки се да не дава воля на раздражението си, помисли той.

— Кой беше Вадим Кан? Отне ми много време. Пазеха го като истински шах, да им ебеш майката.

— Талибан. Забрави го. В твоя списък има дивеч за десет милиона долара.

— Не съм толкова алчен, Морис, въпреки че имам и нужда, и разходи... много големи разходи ме чакат. Алкалай не му обърна внимание.

— В Кермес е пристигнал един еритреец. Ятак на Осама. Срокът е до края на следващата седмица. Петдесет хиляди долара. Чекът е в мен.

— Къде е Кермес?

— На южния бряг на Крит — Алкалай му подаде плик. — Вътре са и чекът, и снимката. Негърът се казва Мохамед Дуко. Канарски гражданин, боксьор и религиозен расист. Твърдят, че е значително по-опасен от Вадим Кан.

* * *

Когато Флора видя сина си, скочи от канапето, зяпна като в недостиг на въздух и припадна. Осип писна неистово и се хвърли отчаяно върху срутилата се над недовършения пасианс майка. Козела се вцепени. Не знаеше какво да прави. Единствен Хакел реагира адекватно и изля каната с вода върху лицето на Флора. Когато се

свести и притихна с вкопчения в прегръдките ѝ Осип, Козела си даде сметка, че не е по силите му да издържи на подобна емоция. Каза прегракнало.

— Ще отсъствам десетина дни — грабна Хакел за лакътя и го изтласка в коридора.

Пиха мълчаливо кафе в бара, после германо-евреинът взе такси за летището, а Козела запали колата и тръгна да прекосява по диагонал острова.

Колко мъка има по света, да му ебеш майката, И точно на мен ли, професионалния убиец, се падна злата участ да подсушавам чужди сълзи... И кой беше оня поет, дето беше написал: „Колко си хубава, Господи“...

Наистина си страшно хубава, Флора, особено в мъката си...

ШЕСТА ГЛАВА

Кермес беше село с хиляда къщи, кацнало върху бяла ерозирана скала над морето, но по каменните му улици, скрити зад зидове повисоки от постройките, бяха отворили офиси над сто офшорни банки. Едва ли в света имаше по-концентрирана банкова общност и повече оръжие на глава от населението. В Кермес нямаше хотели. Всяка къща приемаше туристи, някои постоянно, превърнати в нещо средно между бункери и затвори. И бойни кучета. На всеки ъгъл можеше да се срещне гард с ротвайлер, зад всяка ограда се зъбеа добермани и ризеншнауцери. Това бяха предпочитаните породи на международните банди, които обитаваха селото в привидно примирие. Другият гангстерски белег бяха джиповете. По липса на гаражи тесните улици бяха задръстени с мерцедеси, „Гранд Чероки“, ландкузери и стотици други марки, произведени във всички краища на света. Шофирането в това на вид мъртво село беше невъзможно.

Козела успя да се добере до площада с църквата с десетки маневри. Влезе в кръчмата. И църквата, и кръчмата бяха единствените в Кермес. Но на сутринта щеше да открие, че на километър на изток, на самия бряг, трескаво се строи нов курорт, съобразен с всичко необходимо на престъпния свят. Хотели, банки, луксозни каменни замъци, летище. Сигурно в първата половина на двайсети век по подобен сценарий се бяха пръкнали Лае Вегас, Атлантик Сити и други кошери на порока.

Кръчмата беше много повече от питейно или засищащо глад заведение. Тук се помещаваше бюро-разпределител на квартири, справочен банков офис и пощенска станция. На втория етаж на каменната къща бяха спалните на собствениците и телефонната централа. Всичко споменато беше разположено на отделни маси в стотина квадратни метра площ, пред платените служители има узо и маслини, имаше ги и на останалите десетина маси.

Кръчмата беше пълна, но се намираха и свободни столове. Козела седна до един млад поп, поръча водка на английски и започна

огледа.

Свечеряваше се, беше топло и задушно и по масите изглежда седяха само местни жители. На втората водка установи, че никой от присъстващите не говори английски и че всякакво любопитство е смъртно опасно. Кермес беше най-странното селище, което някога беше посещавал, а акцията като че ли — безнадеждна. Трябваше да претърси хиляда къщи, за да открие еритрееца Мохамед Дуко, а това изглеждаше невъзможно. Или трябваше да купи някой от местните, или да хукне обратно към столицата на Крит.

Попът? Козела прикова поглед във видимо започващия да се напива свещенослужител. Беше трийсетгодишен, слаб като индуски брамин, с треперещи ръце и морав пиянски нос.

Козела извади десет долара за попа и му показва с жестове, че иска да спи. Свещеникът стана със залитане, отиде на бара и се върна с бутилка „Узо“, тефтер и чешки молив „Кохинор“. Отпуши шишето, наля чашата до ръба, отпи, написа \$ 100 и нарисува бутилка. Козела си преведе посланието по своему: „Сто долара за нощувката плюс бутилката“. Прибави към първата втора десетдоларова банкнота, скъса листа на две и остави „бутилката“ върху банкнотите. Попът отново опита да пише, но Козела поклати глава. „Нито цент повече!“, означаваше жестът му. Гледаха се миг-два в очите, после божият служител махна примиренчески с ръка. Преведен, жестът означаваше: „Преоба ме, но от мен да мине!“.

Пиха още по две чаши, всеки от своето. Козела плати сметката и потеглиха по кривите улици на Кермес.

Попът се казваше Йоанидис, Козела — Йон, а това кой знае защо се стори много забавно на божия посредник. Живееше в малка постройка в църковния двор. Четири спални, кухня и клозет без никаква връзка помежду им. За да се мине от една стая в друга, трябваше да се излиза на двора.

Попът му показва в коя стая ще спи и го покани в своята. Тук леглото беше застлано с чаршаф, имаше възглавница и одеяло. При Козела подобни екстри липсваха. Дори и това му беше много. Можеше да прекара нощта в колата, ако това беше целта му. А не беше.

Попът скоро щеше да се напие. 1/1 сега залиташе, докато палеше печката, а кой знае в какво животно щеше да се превърне след един

час. Времето се разваляше, но температурата не беше по-ниска от петнайсетина градуса. За Козела предостатъчни, но попът зъзнеше.

Седнаха пред маса без покривка, попът му наля мастика и подложи гръб на огъня. Козела извади снимката на Мохамед Дуко и я постави пред него. Попът се взря в негъра, после поклати глава. „Не съм виждал тая мутра!“, говореше първият жест. „Има много чернокожи“ — вторият. „Мъртъв ли го искаш?“ — третият. Козела кимна с чувство, че сяда с гол гъз в огъня.

Попът стана, взе от една лавица тетрадка и химически молив и написа: „\$ 10 000 — педго \$•“. Козела го преведе: „Срещу 10 000 долара черният ще бъде мъртъв“.

Козела знаеше, че поема огромен риск, но нямаше никакъв избор. В Кермес се живееше анонимно по къщите и трябваше да прекара месеци тук, за да срещне Мохамед Дуко. И я го срещне, я не. Знаеше обаче, че има работа с грък и че пазарлъкът е много съществена част от уговорката. В тетрадката задраска една нула и подчерта „педго ф“.

Свещеникът отпи силна глътка, затисна я със зелена маслина, изплю костилката на пода и взе тетрадката. Нарисува: \$ — \$1000. Ф — \$ 1000 и попска калимавка Д — \$1000 = тота! \$3000.

Козела се съгласи с кимане и му подаде ръка. Попът се колеба миг-два, после стисна десницата му. Ако преводът беше точен, божият служител искаше три хиляди долара, за да убие негъра. В тази сума влизаше взрив, погребение или изчезване на трупа и хонорар за мократа поръчка. Козела отново взе тетрадката и написа: „31.1.2002 Кегтез“. Йоанидис разбра и посочи календара на стената. Днешният ден беше последният на януари. Козела написа: „Ппа! — 3.2.2002“, стана и му посочи деня в календара. Попът поклати отрицателно глава и написа:

\$3000 — 10.2.2002 Кегтез

\$5000 — 3.2.2002 Кегтез

+ сто

Това послание Козела си преведе — три бона за десети февруари, а за експресна услуга 5, плюс снимката на негъра.

Козела мисли дълго, преди отново да вземе молива.

\$2500 — 31.1.2002 + \$2500 — 3.2.2002 Кегтез?

На езика на немите това би трябвало да значи половината мангизи сега, остатъкът — на трети февруари, но само за свършена работа.

Попът като че ли и този път разбра и с триене на палец и показалец поиска половината пари веднага. Козела кимна, извади пачка в купюри по сто, отброи двацет и пет банкноти, но когато пхна ръката си в якето да прибере останалите, извади я с пистолета в ръка. Накара поп Йоанидис да се прекръсти, да целуне цевта на беретата. После стана и излезе.

Трябваше му половин час, за да се добере до колата и един — докато се измъкне от селото. После пое към Мегало Кастро.

* * *

Беше три и половина сутринта, когато влезе във фойето на хотел „Кандия“. Служителката на рецепцията го посрещна усмихната, дори сърдечна. Козела беше щедър клиент, а беше внушил и на Флора да не жали кинтите.

— Жена ви и сина ви се прибраха много отдавна, господине, но вашият приятел е все още в бара.

Завари Хакел съвсем сам. Ничие присъствие не би го зарадвало повече. Без да си го е признал дори наум, Козела се притесняваше, а защо не дори страхуваше, от среща с Флора и сина й.

— Защо си буден, вампир откачен? — попита и се отпусна на стола до него.

— Чакам те! — мрачно каза Хакел.

— Сега?

— От една седмица. Осама е в Хадрамуд. Всеки момент започва втората война... Най-вероятно Ирак,

Ще спя след срещата ми с Флора. Не! След като Видя докъде са стигнали с ремонта на къщата!

— Какво ти пука, Джон? В Крит си.

— Но под пагон. Аз съм войник, Козел.

— Искаш да кажеш, че започва твоята война?

— Не само. Ако се наложи, ще мрем заедно.

Козела поръча водка, запали цигара, отпусна се. Беше му писнало да препуска по безобразните шосета на острова.

— Моите намерения са други. Или никой не ебава да ме пита?

Хакел сложи ръка на рамото му.

— Не е време за любов, Козел. На нашата възраст подобни чувства са разточителство.

— Прав си, Хакел. Аз съм стар, грохнал кон. Време е да мина в запаса.

— Ти си хамър. В щатната таблица не се предвижда пенсия за такива като теб... И като мен, разбира се. Нито гроб с кръст и мраморни ангелчета. Забрави подобни глупости!

Мълчаха, пиеха. Слушаха гръцка протяжна музика. Барманът гледаше порно-програма без звук.

— Какво искаш от мен, Хакел?

— Да ми правиш компания. Докато съм на острова... Наздраве!

Отпиха едновременно.

— Видя ли Флора?

— Току-що пристигам.

— Заработи ли наградата?

— Скоро ще разбере. Какво Флора?

— Разцъфва. Ще се убедиш сам. Завиждам ти, Козел. Твоят Бог трябва да ти опрости всичката кръв, която си пролял само заради щастиято, което създаде тук, на тоя скапан остров.

Козела дълго не знаеше какво да отговори. И отговор ли се очакваше от него? Накрая каза:

— Не съм убил никого, който заслужава да живее. Не се чувствам убиец, Хакел. Аз съм по-скоро чистач.

— Що за чистач си ти, кърваво копеле? — полковникът от ЦРУ звучеше тъжно въпреки словата, които изричаше, — Какъв си? ДДТ, Райд, хиена? Имаш ли отговор? Не съществува убиец, който не се мисли за рицар... Особено масовите.

* * *

В шест часа Хакел отиде да спи. Козела влезе в тоалетната, нарочно повърна, изми се и седна във фойето. В седем купи

„Интернешънъл Херълд Трибюн“ и до осем часа търси някакви сведения за Осамa бин Ладен и членовете на Ал Кайда. Не намери нищо съществено. В девет захвърли вестника и излезе пред хотела, Флора все още беше в апартамента. Сигурно спяха. Запали цигара, вдигна яката на якето, пъкна ръце в джобовете и тръгна да скита напосоки. В десет часа влезе в двора на новата си къща... не, в имота на Флора.

Не имот, имение, да му ебеш майката. Гадната джунгла беше изчезнала и сега кедрите бяха заживели, изчистени от бурени. Земята беше разорана и засята с трева, пътеките изчистени, каменните плочници измити и лъснати, клетките за декоративни птици боядисани в зелено, макар и празни.

Козела седя дълго в този подреден рай, преди да тръгне към къщата, а истинският шок го чакаше именно там.

Въпреки всичко не прекрачи прага. Басейнът беше готов, оставаше само да се напълни. Душ-кабините също. Седна онемял. Това беше раят. Зелен рай, заобиколен от кобалтово море, осъден на мъртва тишина... и двуетажна къща в наситено бордо с осем спални, грамаден хол и неясно колко бани, камини и барове. Това ли беше първият му дом в живота? Беше преустроил бащината си къща в Лесидрен с ясното съзнание, че няма да живее там. Никога. Беше купил апартамент в София, знаейки, че няма с кого да живее в него. Беше живял под наем, докато имаше семейство. Когато го загуби, се сдоби със собствени жилища, по-чужди от хотелски стаи, по-празни и скучни от хамбари... А сега? Няма да вляза сам!, с необяснима вътрешна ярост помисли той. Обърна се и тръгна към хотела.

* * *

Флора приспиваше сина си. Чакаше я в хола, загледан разсеяно в някаква гръцка музикална програма. Всъщност, пиеше водка и пушеше цигара, заслушан в зараждащата се буря. Вятърът се усилваше непрекъснато, трещяха светкавици и въпреки че беше февруари, предстоеше тропически дъжд — поне миризмата на озон вещаеше порой.

Вечеряха в ресторанта на хотел „Кандия“, после Козела се прибра в стаята си, изкъпа се и влезе в хола да чака Флора. Предстоеше първият им сериозен разговор в Крит. Имаха какво да си кажат, макар че притесненията му нарастваха и нямаше нито желание, нито настроение да слуша благодарностите, които щеше да чуе. Може би това беше причината да наеме отделна стая на етажа на апартамента.

Джииесемът му извъня в момента, в който Флора отвори вратата. Менюто изписа „СМ“ (Хауки Исламболи).

— Джон?

— Кажи, потомъко на Птоломеите.

— Твоят път е по-добре павиран от аутострада Дел Сол?

— Аз бих го сравнил с пътя към Ада, Хауки. Време е да сменим посоката.

— О, не, приятел. Последна разходка!

— Един милион. ОгеепБаскзР^[1]

— Романтическа сума, Джон.

— Единствената! Да или не? Едносрично!

— Да, Джон, въпреки че това е „Б1асктаП“^[2]!

— Дори да е така, Хауки. Ако решението ви се потвърди, обади се след сто часа. След сто и първия сменям номера си.

— Да.

Флора беше полугола.

— Много дръзко, момиче!

— С нищо друго не разполагам... — тихо каза и побърза да седне. — Ако не искаш, няма да се сърдя.

Козела й наля чаша водка, стана, подаде й я и се отпусна в канапето до нея.

— Как е момчето, Флора?

— Като при мама! — прегракнало каза тя, после ревна.

* * *

— За първи път се отдавам, Иван. Десетки пъти са ме ебали, но никога не съм целувала мъж, който се е изпразнил в мен. Никога! —

затвори очи, но продължи да се усмихва. — Дори дефлорацията ми беше насилствена.

Козела знаеше, че трябва да каже нещо. Някаква безсмислена фраза, някаква глупост, но непременно да чуе гласа си. Вместо окуражителна или поне мила дума,

изтърси:

— Не искам шибаната ти благодарност.

Флора мълча дълго. Усмивката ѝ беше изчезнала, гледаше унило, може би дори тъжно. После стана и влезе в банята.

Козела глътна сто грама водка на екс, запали цигара и излезе на терасата над Мегало Кастро.

Пиян ли си, проклет идиот?

Съвсем други думи напиреха в него: Усмихни се, момиче. Страшното мина. Радвай се на сина си! Има бъдеще и за двама ви... А когато Флора наистина се усмихна, ѝ отрязва главата.

Проклет, проклет, проклет идиот!

Трябваше веднага да влезе в банята и да ѝ се извини още под душа. Знаеше, че няма да го направи. Не и той, въпреки че се налагаше и го искаше...

Вместо това връхлетя в банята, награби я за гърдите, захапа устните ѝ и вбесен и от похот, и от собствената си глупост, завря хуя си в мократа ѝ от водата, но суха на вътрешни сокове вагина. Насилваше я и го съзнаваше, Флора прие акта, но не му се отдаде. Не и този път. Когато свърши и я прегърна под душа, все пак се насили и изсъска:

— Знаем, че съм свиня, момиче! Прости ми, ако можеш. Няма да те насилвам! Никога повече! Такива като мен ги е страх от чувства!

После грабна хавлията и излезе от банята, Флора остана още дълго под душа, но когато влезе в хола, по лицето ѝ личеше, че е разбрала посланието. Отпусна се до него и легна в скута му.

— Целуни ме, моля те.

Наведе се, целуна едно след друго очите, челото, прокара език по устните ѝ.

— Аз съм на петдесет години.

Флора го хвана с две ръце за ушите, но преди да впие устата си в неговата, промълви възбудена и трепереща:

— Ще те обичам и на сто и петдесет.

Любиха се заслушани в бурята, осветени от мълниите. После стихията отмина и изгря любопитната клюкарка луната. Показа ѝ среден пръст.

* * *

На сутринта Козела освободи хотелските стаи и заведе Флора и Осип в собствената им къща на улица „Асос“ в баровския квартал на Мегало Кастро.

— Това е нашата къща, Флора. Тук ще отгледаме момчето...

После хукна към колата. Трябваше да се върне в Кермес.

Остави Флора онемяла да разглежда първия собствен дом в живота си. Само тя. Единствената придобивка, която впечатли Осип, беше басейнът.

* * *

Пътуваше, когато Хауки Исламболи се обади отново. Поръчката и хонорарът бяха потвърдени.

Прехвърли акцията на Перо Пора срещу седемдесет хиляди долара. Двайсет за него, остатъкът — за бившите му подчинени от Ескадрона на смъртта.

---

[1] Американски Жаргон — доларови банкноти. — Б. ред. ↑

[2] Изнудване, шантаж (англ.). — Б. ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Докато лежеше по корем върху каменния зид и очакваше появяването на Мохамед Дуко, Козела се опитваше да преброи наум жертвите, които беше пратил в небитието. Трети път започваше отначало и трети път си обещаваеше да изрови всички имена от задръстената си памет...

Вечно пияният поп Йоанидис беше открил негъра, адреса и навиците му, но не и начин да му заложи взрив и да спечели втория транш от две хиляди и петстотин долара.

Работа, която не я вършиш сам, не е свършена!, мислеше Козела, притихнал като гущер на припек върху грапавия зид. Вятърът духаше от морето и отнасяше телесната му миризма на север, към селото, така че трите добермана — които скитаха безцелно между клонестите смокини в двора — щяха да го надушат след около четири часа, когато вятърът смени посоката си и започне отливът. Не миризмата, а шумът — дори и най-невинният — можеше да го издаде. Затова Козела пикаеше трети път в крачола си и трети път пресъхваше — и от напрежение, и от повишената си телесна температура. Пушеше му се отчаяно, тялото го сърбеше до влудяване, започваха остри болки в коленете, лактите, в пръстите на краката. Ходилата му бяха изпънати от десет часа предната вечер досега, вече един и половина на трети февруари две хиляди и втора. Беше навлякъл маскировъчен черен комбинезон, качулка само с отвори за очите, ушите и устата и инфрачервени очила за нощно виждане. Беше подпрял глава в черния сак „СотЪаГ“, където държеше „артилерията“ — десетина нападателни гранати и картечен пистолет „Щаер“. На кръста му лежеше магнума, в ръцете „М-16“ с визьор, през рамото патрондаш, в джобовете — два резервни пълнителя. Имаше всичко необходимо за „каубойската“ акция, която се готвеше да проведе. Останалото беше търпение и шанс.

Мохамед Дуко беше излязъл, когато Козела легна на пусията, но щеше да се върне. Много важно беше да се върне, докато доберманите бяха безполезни.

Отново започна да брои жертвите си. Професията му на наемен убиец започваше в деня, когато постъпи на работа при Нерон Вълка. Тогава потегли в занаята от немотия... Но продължаваше до ден днешен, когато се риеше в мангизи.

Трябва да спра, да му еба майката! Време е да заработя изцяло с чужди ръце!

И това броене приключи до средата, макар цифрата да надскачаше сто. Негърът, заобиколен от трийсетина души охрана, се зададе шумно по улицата откъм срещуположния ъгъл на къщата. Кучетата хукнаха да посрещнат господаря си, а това беше мигът, който беше предвидил и вече пет часа чакаше.

Козела простреля негъра в челото — с никакво друго попадение не би го убил заради бронираната титанова жилетка. Скочи на крака и хвърли две гранати срещу охраната, две в къщата и с откос уби на място четири от петте кучета.

Атаката беше светкавична и удари като мълния. Охраната — поне живите гардове — бяха на трийсетина метра и все още не се бяха ориентирали откъде идва огънят. Козела изпразни съдържанието на комбата, смени пълнителя и засипа с откоси всички пазванти, които не бяха успели да залегнат или да се прикрият. Не се интересуваше от резултата на стрелбата. Беше си свършил работата, но му предстоеше оттегляне и колкото по-втрещени преследвачи имаше по петите си, толкова се увеличаваше шансът му да се добере до църквата.

Спусна се на улицата, смени пълнителя на автомата и в пълен мрак и тишина започна отстъплението. Имаше предварително подготвена схема за обратния път и Козела премина на последната фаза от операцията. Разкъса пакет черен пипер и започна да ръси по паважа. Нямахше куче, дори и най-обученият следотърсач, което да не загуби обоняние, вдъхващо подправката. А нямаше гаранция, че след него няма да хукне потеря.

Спокойно, без да бърза, Козела смъкна гащиризоната, прибра го в плик, добави качулката, очилата, празните пълнители, прехвърли всичко през оградата на първата попаднала му къща и продължи по наклона към пристанището. Пътюм разглоби автомата и разхвърли частите му безразборно в дворове, в кофи за боклук и през решетките на уличната канализация. Изръси последния пипер и отървал се от уликите на престъплението, погледна през рамо. Никой не го

преследваше. Беше шест без двайсет на четвърти февруари. Показната му — в себе си я наричаше „каубойска касапница“ беше приключила.

Козела запали цигара, прекоси пристанището — докът беше пълен с хора, към новия бандитски курорт пълзяха тежки земекопни машини. Кермес се събуждаше. Беше понеделник и новата седмица започваше. Козела пресече църковния двор, нахлу в спалнята-килия на поп Йоанидис, изстреля откос от картечния „Щаер“. Алкохолизираният свещенослужител беше единственият, който можеше да го разпознае като убиец на негъра, поне като поръчител на „мокрото дело“. Премести магнума на корема под джинсите, закопча сакото, запали нова цигара и с ръце в джобовете тръгна към фиата, който беше наел в Мегало Кастро. Беше нездравословно да се появява втори път с беемвето в бандитския рай, наречен Кермес.

* * *

— Край! — произнесе Козела по обратния път към столицата на Крит.

Говоря си сам като лудите! Но отново повтори:

— Край! От днес ще ползвам оръжие само за защита!

Беше свършил бързо и чисто в шибаното село, но това щеше да е последното му лично „леене“ на кръв.

Наистина край, да му ебеш майката. В България има лаф: „Време е за законен отдых!“... Имам опита и възможностите да дърпам конците в сянка... И от разстояние...

* * *

— Пълен отчет, Пор! Започвай арията. Не забравяй и най-дребните подробности!

— Интересува те Габриела, нали?

— Не! Ти. Чувал ли си американската заповед: „Мо\л!“^[1]?

След известно мълчание Дарделев каза:

— Работя за теб, Козел.

— Налучкваш целта, момче. За да бачкаме чисто, искам да знам имаш ли нужда от защита? — Козела знаеше, че му трябва време да схване въпроса.

— Мисля, че засега плувам уверено, шефе. Разигравам национализъм!

Подразни се от обръщението, но не беше зле младокът да го схваща като сицилиански дон.

— По-точно?

— Поисках гражданство. Аз съм българин от македонските региони на Родината. Разбираш ли?

— Имаш ли затруднения?

— Покойният баща на Габриела ми отвори всички врати! Ясен ли съм?

Козела вече знаеше всичко. Мъртвият Сирак беше светило за няколко поколения ченгета. Повече — беше светец!

— Напълно. Имаш ли надеждна легенда?

— Верига аптеки. Три проработиха, девет са на път... из страната. Защо?

— Ще разбереш, Пор, не бързай. Кой стои зад щандовете?

Дарделев отново се нуждаеше от време.

— Искаш имена?

— Не още, Пор, по-скоро по какъв терк ги подбиращ?

— О, ситно сито, Козел. Няколко мои хора и Ескадрона.

Задави се от бяс.

— Не дрънкай глупости, глупак малоумен. Никога не споменавай този отбор!

Пора се изсмя в слушалката.

— Слушам, шефе. Това е всичко. Ако имаш въпроси, казвай!

Козела глътна яда си, измъкна се от един остър завой и попита:

— Имаш ли дом? — и веднага разбра, че е задал въпроса подсъзнателно. Самият той имаше апартамент и вила, които никога нямаше да ползва, нито знаеше какво да прави.

— Търся. Живея у Габи, но е нетърпимо. Майка ѝ е луда. Депресия с циклофрения. Ад! Козела беше взел решение.

— Очаквай писмо на адреса на Габи, Пор. Това е всичко!

Пътят свършваше. В подножието на белите ерозирали скали се появи Мегало Каетро.

* * *

Козела върна наетата кола и тръгна към хотел „Кандия“ Беше оставил беемвето си на паркинга, а и трябваше да проведе още няколко разговора, преди да се срещне с Флора. Желаше истерично тази жена. Членът му се надървяше само като се сети за нея. И не само. Искаше да е около нея, а това беше опасно, да му ебеш майката.

* * *

Козела нае стая в хотела, изпра бельото си, изнесе на терасата самото и джинсите да се проветриват, изми със сапун подметките на кларковете си, просна чорапите и слипа на радиатора и влезе във ваната. Имаше време. Трябваше да се освободи от напрежението и да спи. За първи път от денонощие и половина. Но преди това проведе три телефонни разговора.

— Събуждаш ме, Козел. В Москва е шест и десет.

— Животът принадлежи на ранобудните, Морис. Запали една свещ за канадския негър Дуко.

— Знам, Козел. Не само лошите, и добрите новини пристигат бързо. Друго не знам, обаче защо попът? Мислех, че си християнин.

— Не ме учи да работя, Морис. Колкото ти си талмудист^[2], толкова аз съм християнин.

— Така да бъде, генерал — гласът на сабри вече звучеше бодро. — Според наши източници цяла рота от Ал Кайда се готви да проникне в България. Ясно ти е, че трябва да ги поемеш, нали?

Не аз, шибан кагебист!, злорадо помисли Козела, но на глас каза:

— Сто хиляди долара на глава. Или търси хамър.

Алкалай мълча дълго, въпреки че щеше да приеме всякаква оферта. Плащаше не той, а фондация „Синай“, общата антитерористична банка на Шин Бет и МОСАД.

— Това по моя сметка прави между три и пет милиона, Козел. Не се ли давиш от лакомия?

— Не се пазари с мен, Морис. Не съм евреин за съжаление. Ако МОСАД реши да вади кестени от огъня с моите ръце, да развърже

кесията... — и прекъсна връзката.

Хакел беше във Валета.

— Какъв го дървиш в Малта, Хакел? Търсиш Марко Архидяконо?

— Ако се наложи да търся жертвите ти, Козел, ще трябва да ровя до центъра на планетата.

— Често правиш подобни намеци. Не разбирам каква полза имаш да ми припомняш кой съм.

— Никаква. Защо ме търсиш?

— Мислех, че си в хотел „Кандия“.

— Обстановката се мени всеки ден. Довечера летя за Куба.

— Гуантанамо?

— Ще присъствам на разпита на един от министрите на Ал Кайда. Търгувам свободата му срещу бърлогата на Осама. Къде да те търся, като се върна?

— Знаеш къде, пич. Никъде другаде! Намерих къртичина. Нямам намерение да я напускам!

После предупреди Флора, че ще се върне за вечеря и легна да спи. Беше малко след десет сутринта. Събуди се в шест следобед от собствения си крясък. Трябваше да мине време, за да излезе от кошмара...

Беше сънувал разстрела на синовете си в полосата на българо-сръбската граница.

---

[1] Веднага! — Б. ред. ↑

[2] от Талмуд — кодекс от религиозни, битови и правни предписания на юдейството, съставени I — II в. пр.н.е. — Б. ред. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Кой е баща му? — попита Козела, загледан в блаженото изражение на спящия Осип.

— Един молдовски руснак, крадец... Вор в законе... Поне така мисля.

Флора го хвана за ръка и го поведе по стълбите надолу към хола. На отоманката пред горящата камина беше сервирала водка и рибни мезета. Щеше да го употреби, както се беше заканила, едва потискайки порива да го награби пред сина си.

Отложиха водката за след акта, взеха бърз душ и се върнаха пред камината.

— Избяга... Онзи ден избяга да не чуеш... За къщата.

— Твоя е. Поне документите са на твое име. Флора легна в скута му.

— Наша е. Без значение на чие име е — опита да отпие легнала, но водката се разля върху гърдите ѝ и се изправи. — Богат ли си, Иван?

Козела кимна усмихнат.

— Достатъчно, за да си позволиш всичко, което ти мине през ум.

— Нямам нужда от нищо. Ти си тук, Осип също, нищо не ни заплашва, кошмарите ще избледнеят, къщата е замък... Какво бих могла да искам повече? — отново се отпусна в скута му. — С какво съм заслужила този рай? Че съм гола? Можеш да си купиш всяка курва... И по-красива, и по-млада от мен.

— По-млада? Не обичам агнешкото — лигаво ми е — усмихна се. — Няма по-красива от теб, Флора.

Притихна отново, после погали слабините му... Задържа ръката си и му извъртя най-изстискащото фелацио за дългия му безразборен сексуален живот.

Пиха прегърнати, опънали боси крака срещу огъня.

— Жив ли е крадецът?

— Кой крадец, какъв крадец? — не разбрала, по-скоро забравила разговора им, уплашено попита тя.

— Бащата на Осип.

Лицето ѝ грейна в усмивка, внезапно вдървената ѝ мускулатура се отпусна толкова бързо, както се беше напрегнала.

— За Бога, Иван, уплаши ме! Не, разбира се. Убиха го в началото на бременността ми. Обесиха го в двора на пандиза... Неговите хора.

Козела мигновено забрави крадеца. Не го интересуваше нито личността му, нито биографията на Флора. Трябваше да знае обаче дали някой някъде по света няма да предяви съпружески претенции към нея и бащински към сина ѝ.

— Чия фамилия е Марин? На вор в законе?

— На баща ми.

— Омъжена ли си?

— Никога не съм била. Бях курва, после държанка... Можеш да си представиш. Знаеш всъщност! Козела кимна.

— Минало, момиче... Забрави. И аз не съм светец. Искях да знам дали някой има претенции към името ти.

— Не те разбирам.

— Искях да се уверя, че никой не търси жена си Флора и сина си Осип.

— О, не... Никой! — извиси до фалцет: — Никой жив изрод! Никой!

Козела затвори устата ѝ с целувка. Отново се вкопчиха един в друг. Прегръдката прерасна в див, всеотдаен акт. Ще те тресне някой инфаркт, разгонено копеле!, крещеше наум в екстаз Козела, докато изстрелваше спермата си във врящата ѝ фурна.

После гледаха новините по СШ, наляха чашите с водка, запалиха цигари, легнаха на отоманката. Флора с все по-блажена усмивка, Козела — все по-объркан. Отново потъваш в дълбоки води, Козле смрадливо!, продължаваше вътрешния си монолог, когато я чу да казва:

— Беше страшно хубаво, Иван. Щастлива съм. Вярваш ли ми?

Обзет от паника, ни в клин, ни в ръкав Козела изтърси:

— Трябва да си подменя името. Истинското ми копае гроб.

Флора го погледна уплашено, но после като че ли някаква надежда припламна в очите ѝ.

— И аз ще го сменя... Така можем да започнем на чисто! Искаш ли?

— Не.

Флора изтръпна, погледът ѝ угасна, надеждата се изпари.

— Искам да кажа — късно е. Аз го смених вече. Затова те питах дали някой, например крадецът, има претенции за името ти.

— Не те разбирам — унило и глухо прошепна тя.

— Казвам се Йон Марин — усмихна се криво. — Нова самоличност със същите инициали. Дали Иван Милетиев, дали Джон Милетич, или Йон Марин — все в гъза. Имаш ли нещо против?

— Не — Флора мисли дълго, преди да попита: — Ако те разбирам добре, ние сме семейство.

— Да.

— 1/1 мога да кажа на Осип, че си мой съпруг?

— Да.

Отново потъна в размисли.

— Йон?

— Да.

— Осип не знае нищо за баща си. Казах му, че пътува.

— Сега аз не разбирам, Флора.

Пиеха, пушеха, мълчаха. Страхуваше се от въпроса, който искаше да му зададе и Козела го чувстваше с кожата си. Трябваше да ѝ помогне, но беше необратим риск — това, което предстоеше да каже.

— Да, моето момиче. Аз съм баща му, ако добре те разбирам.

Флора ревна отчаяно, сълзите отприщиха нервите, върнаха усмивката, после умората я смаза и заспа в ръцете му. Козела я положи на отоманката, зави я, допи водката и легна до нея. Събуди го слънчев лъч. Когато отвори очи, завари Осип заспал между него и Флора.

Дали ревнува?, усмихнат помисли той, докато завиваше с одеяло детското телце. Козела знаеше, че и говори, и мисли патетично, но това беше той. Убиец със сърце на сърна.

* * *

Флора и Осип спяха, когато излезе. Избягваше да мисли, предпочиташе да действа. Практиката му подсказваше, че от дълбане в

миналото, още повече от планове за бъдещето полза няма. Цял живот беше живял ден за ден и макар по чудо — беше оцелял. Нямахше нито една съществена причина да променя навиците си. Животът му беше играл какви ли не номера. Беше станал ченге от беднотия, но първото семейство създаде от глупост. Офицерската заплата не беше достатъчна, за да вдъхне уважение у жена му, камо ли да осигури достойно бъдеще на синовете му. Когато ги загуби, стана корумпирано ченге, за да спаси поне децата си. Но едно престъпление никога не остава само. Малко по малко развратът на морала и уменията на полицаия го превърнаха в убиец, после в наемен убиец и накрая — в масов убиец. Но животът продължаваше да му разиграва курвенските си трикове. И жена му, и синовете му загинаха, завлечени в Ада от маниера му на съществуване... И не само те, а почти всички врагове и партньори, с които или професията, или случайността го свързваше. После започна бягството. И не оня тъп доктор от филма „Беглецът“ беше автоматизиран продукт на собствената си паника, а той — американецът от молдовски произход Йон Марин. Убийство — хонорар, убийство — хонорар... и така до пълното полудяване, наречено Габриела Сиракова, едновременната любовница и на двамата му разстреляни сина. Ожени се с пълното съзнание, че бъдещата му съпруга е родена курва и че презглава се хвърля в бездната. Потоци кръв проля да я измъкне от две поредни отвличания, за да я преотстъпи овчедушно на Перо Пора — Коста Македонца. Сега можеше да си признае — с облекчение. С обреченост ли попадна под удара на брака, макар и фалшив?

— Господ знае! — промълви беззвучно той. — Ще трябва да поискам от Хакел още куп подправени документи, брачно свидетелство, кръщелно за малкия, адресни регистрации в Америка... Ебал съм му майката. Ще мисля утре. Сега имам работа...

* * *

Когато се върна, имаше син, Осип — баща, Флора — семейство. Беше се изръсил петнайсет хиляди долара за компютър „Макинтош“, стереоуредба, видео, DVD, седем телевизора за стаите и TV-man^[1] за хола. Пазара мъкнеха трима служители на „Панасоник-ексклузив“, а

той вървеше пред тях с два тримесечни родезийски риджбека^[2] под мишниците и една торба с карабина „Маверик“, истински дамски пистолет „Лама“ и трийсет килограма патрони.

Флора, зашеметена от семейно щастие, не обърна внимание на стоката. Осип го целуна по двете бузи под нейна режисура, но онемя при вида на кучетата. Докато Козела командваше работниците, щастливият му глас отекваше в каменната настилка на двора, после заглъхна в стволовете на кедрите.

Когато изпрати хамалите и тръгна към къщата, Флора излезе да го посрещне на пътеката.

— Къщата заприлича на замък от сапунен сериал. Защо ни глезиш, Йон?

Козела пропусна обръщението покрай ушите си. Ще трябва да свиквам с новата си персона!

— Не само вас.

Хвана го под ръка, настани го на бамбуковите столове на терасата и се отпусна срещу него.

— Осип е щастлив, намираш ли?

— Кученцата. Обичам тази порода. Красиви, пазачи...

— Не — Флора поклати глава. — Попита ме: „Обичаш ли го?“. Казах „да“. „Тогава можем ли да имаме куче?“. И ти се върна с две.

Козела онемя. Дали не развиваш шесто чувство, врачко шибана!

— Поне веднъж и аз да зарадвам някого — криво усмихнат каза той.

— Тази прелест има нужда от животни, Йон. Ако зависи от мен, ще взема котка и ще напълня клетките с птици.

— Къщата е твоя, Флора. Прави каквото искаш. Сериозно говоря. Флора нямаше нужда от подкана.

— Докато те нямаше, с Осип обиколихме пазара. Продават говорещи папагали, фазани, пауни. И без това клетките са три. Осип ще полудее!

Козела кимна.

— Ще идем заедно. Купих техниката, но изкуство не. Видео и DVD-филми, CD и аудиокасети. Искаш ли?

— И птици... котка ще взема от съседите.

— Познаваш ли ги?

Не свари с отговора. Осип се появи възбуден, олигавен, с кутретата в ръце. Говореше нещо на молдовски, но гледаше в него.

— Какво казва?

— Пита как да кръстим кученцата?

— Фобос и Деймос! — без да се замисля, изстреля отговора. Така се наричаха спътниците на Марс, преведено от латински означаваше Страх и Ужас.

---

[1] Телевизионен екран-стена. — Б. ред. ↑

[2] Порода южноафрикански големи кучета, в миналото използвани за лов на лъвове. — Б. ред. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Да.

— Защо чувам твоя глас, Габриела?

— Константин отсъства... Върши твоя работа... Някъде из страната.

— Ваша работа, момиче. Аз поръчвам менюто, аз го плащам. Това ясно ли ти е?

— Не се обиждай, Иване. Зле се изразих. Той оценява всичко, което правиш за него.

Козела преглътна „пунктата майна“, която беше на върха на езика му.

— Всъщност, тебе търся, Габриела. Искам да сключим един договор.

— Слушам те...

— Имам апартамент в София и къща в Лесидрен...

— Знам.

— Знам, че знаеш. Не ме прекъсвай. Искам да ги припиша на Константин Дарделев.

— Нямам нищо против.

— Не ме прекъсвай, Габи! — кресна той. — Още веднъж, и ще прекъсна. Ясен ли съм?

— Да.

— Трябва да получа писмо от теб, в което срещу клетва заявяваш, че по договор с мен, с пълното съзнание, че участваш в измама, обявяваш, че си вдовица на Иван Кирилов Милетиев...

— Но аз...

— Млък!

— Не ми крещи, Иване. Щом говоря с теб, не съм вдовица, дявол да те вземе.

Този път Козела брой до десет.

— Разбрах. Защо ти е писмо?

— Ако не ме прекъсваш, уважаема мисис Милетич, вече щеше да знаеш.

— Добре. Млъквам.

— Аз получавам доказателства, че си измамница, ти — смъртния акт на Козела, издаден в Америка. Обявяваш ми края и влизаш във владение на апартамента и къщата. После ги прехвърляш на Дарделев. Той е честен мъж и луд по тебе! Извършиш ли тази операция, аз получавам копия от нотариалния акт на негово име и ти връщам самопризнанията. Разбираш ли?

— Не съвсем...

— Знам какво не ти е ясно, Габи. Питаш ме защо усложнявам процедурата. За да опазя гъза на Македонецата. На него му имам доверие, на теб — не!

— Защо, какво бих могла да направя?

Козела си пое въздух. Беше направил първата крачка, трябваше да направи и последната.

— Можеш да го преобещаш и да го хвърлиш в ръцете на колегите на баща си. И мои бивши колеги, разбира се.

— Как ще извърши тази подлост, Козел?

Хиляда волта ток минаха през тялото му и отново се хвана, че брои.

— Последно обяснение! Той те обича, може би и ти, но сега. Той ще те обича винаги, ти — не. Тогава ще го хвърлиш на кучетата, за да гепиш скромните ни жилища — моите и на синовете ми... Ти ни познаваш и тримата, нали?

— Да — този път тихо, дори глухо прозвуча гласът ѝ.

— Ако го защитя с документи, ти пак ще го преобещаш, но поне няма да го изхвърлиш на улицата. Няма да го шитнеш и на ченгетата, защото няма да си сигурна, че не съм направил копия на писмото ти. Сега разбра ли?

Габриела, която от съпруга щеше да се превърне в гангстерска вдовица, попита:

— Ти обичаш Константин, нали?

— Не съм по силните емоции. Казах ти — уважавам го. Той е честен мъж, но не си дава сметка какъв хуй ще яде с любовница като тебе. Не ме принуждавай да му отворя очите. Чакам писмо. Дарделев знае адреса.

* * *

С помощта на Хакел беше подготвил легалното си заличаване от регистрите на България. Документите бяха изпипани в лабораториите на Лангли и бяха недвусмислени. Бившият генерал от Държавна сигурност и Федералната служба за безопасност на Русия беше убит в престрелка с грузино-еврейската мафия в Бруклин, Ню Йорк. Оставаше Габриела да изпълни условието на Козела, тогава Алкалай щеше да изпрати официалните документи в МВР — София и копие до вдовицата. Генерал Иван Милетиев умря, да живее мирният емигрант в Крит Йон Марин. Ако обаче Габриела решеше да присвои имуществото на „мъртвия“ Козел, държавата щеше да получи още един фалшификат — съдебно бракоразводно решение — и да остане с хуй в устата. Тогава кметството щеше да конфискува апартамента и къщата. Ей Богу, нямаше никакво намерение да пълни гушата на шибаната си Родина, но нямаше и да позволи онова вероломно курве Габриела да шибва през панталоните влюбения Дарделев. Бившата му съпруга беше изкушение, на което Пора нямаше да удържи нито сега, нито в бъдещето.

* * *

Обядът беше изключително вкусен. Телешко със зеленчуци и маслини. Странен вкус, но изостри и без това вълчия му апетит. Попита я как се нарича гювечо-подобното блюдо. И Флора не знаеше.

— Фантазия — приветливо усмихната отговори тя. Козела намигна на Осип и продължи да се тъпче като току-що освободен концлагерист.

— Близка ли си със съседите, Флора...

— Симпатични възрастни гърци. Английският им е по-лош от моя... Може и да ме чувстват близка. Добри хора са.

— Покани ги на вечеря. Трябва да наемем градинар и чистачка... Може да ни препоръчат свои хора.

— Разбира се. Щях да те помоля да отворим вратата си за гърците.

Козела запали цигара и се облегна в стола. Беше преял, доспа му се. Нервното напрежение напускаше бавно тялото му, но започваше да го наляга умората.

— Ще дремна. После ще се разходя из града. Трябва да намеря училище за Осип и частни учители по английски и гръцки.

— А за нас?

— И за нас, скъпа. Умирам за сън — Козела стана, разроши косите на Осип. — Покани съседите!

После се качи в стаята си, която щеше да бъде кабинет, компютърна зала, оръжеен бункер и спалня от днес до края на живота му... Поне така се надяваше...

Беше четиринайсети февруари, денят на Свети Валентин, но едва ли някой по-силно и по-заслужено от Флора щеше да почувства този празник.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В обвинителната реч на процеса срещу Милошевич се споменаваха наемният убиец на УТБА Перо Пора, но в България на никого и през ум не му минаваше, че това е Константин Дарделев или Косьо Македонец, както бяха започнали да го наричат момчетата на Козела от бившия Ескадрон на смъртта. И слава Богу. София беше на един куршум път от родната му Битоля и едновременно и Родина, и чужбина, където никой не го търсеше. София беше благословен град за нелегалния бизнес, а по-малките градове — направо рай на земята.. Опасностите за гангстера бяха еднакви по цял свят, но тук властите се меняха бързо като сезоните и колкото повече правителства провеждаха реформи в наказателните и правни структури, толкова повече ги разбиваха. От рухването на комунизма осем „премиери“, както ги наричаха тук, преобладаваха методично структурите — едни умишлено, други от невежество. Днес ескадронистите бяха оставени на мира, досиетата — потънали в прах, изгорени или прочистени. Бившите офицери със статут „законно право да убиват“, които от някои правителства бяха обявени „извън закона“, се бяха превърнали в редови данъкоплатци, от които никой не се интересуваше. Те боготворяха Козела и му вярваха безрезервно. Бившият им шеф ги правеше заможни хора и продължаваше да ги управлява като с телевизионно дистанционно устройство.

Перо Пора попадна в естествена среда като бацил в блато и заживя сред приятели. Богато и спокойно. От време на време рисковано, но без риск — абсурдно! Професията му на македонски историк не се котираше в България, дори повече — презираше се и беше наивно да я афишира.

Заживя в „Слатина“, сравнително нов квартал, плащаше наема с парите на Козела, караше „Крайслер-игъл“, подарък от него, живееше лудо влюбен с жена му... И работеше за него. Що за човек беше Козела? Някои подробности знаеше от него самия, други — от ескадронистите, трети — от Габи, но това бяха щрихи от биография и

абсолютно негодни да разкрият личността му. Цели ноци беше лежал буден с непосилната цел да проникне в душата на тази загадка. А знаеше кой е, какъв е бил, в какъв митичен ужас се е превърнал. Но нищо за подбудите му, целта, емоциите, а именно те биха разкрили личността. Странна птица. С едната ръка убива, с другата спасява дете. Безмилостен към някакви религиозни фанатици, които не го застрашаваха пряко, а великодушен към него, Перо Пора, който отне жена му, влуден от любов към нея. Не само му беше простил, а беше му осигурил и средства, и условия да заживее с лудостта си. Козела обичаше Габи. Иначе щеше ли да сече като зелки чеченци, талибани, шиптъри и кой знае какви още, за да я изтръгва от плен два пъти...

Косьо Македонец разтърси глава като прогонващ кошмари, като куче, излязло от вода. Спря крайслера и излезе.

Аман, Пор! Не се старай да откриеш философския камък. Ще откачиш, момче!

Ескадронистите бяха на заплата едновременно при Козела и при оръжейния император Виктор Бут, чието име за жалост беше започнало да се промъква и в българската преса.

— Боговете са свирепи, пичове — започна Лазар Аса. — Идеологиите умряха, но религиите — не! Не забравяйте, че ще работим с талибани.

— Исламболи не е талибан — обади се Перо Пора. — Козела не играе с Ал Кайда.

— Забрави този прякор, Македонец. Генерала! Запомни го — натърти „Плешивата певица“.

— Тук сме сами...

— Без значение. Този прякор е способен да изкара цялата репресивна машина. Дори в помислите си не го споменавай — Андрей Консулов, наречен Плешивата певица, беше пенсиониран подполковник от закрития Ескадрон на смъртта и в отсъствие на Козела един от тримата му заместници. Другият, Орлин Гочов — Орлето, беше в апартамента, третият беше мъртъв. Останалите присъстващи бяха връстници на Константин Дарделев, наричаха ги Гофи и Кост, но се казваха Иван Георгиев и Георги Костурков, и бяха лично подбрани от Козела в свръх-секретния отряд.

— Не са талибани, но ислямисти и гангстери. И вярата, и професията им са смъртно опасни. Трябва да внимаваме, Маке.

— Не ни е за пръв път.

Аса кимна.

— Сигурно няма да е и за последен. Какъв е инструктажът?

— Козе... — Пора млъкна ядосан, преглътна слюнката си. — Генерала се появява два пъти чрез поставени лица. На Капъкуле приемам пратката, в Капитан Андреево я предавам на господин Консулов и хукам на запад. В Харманли застъпва Орлето, в Пловдив Костта сменя колите и чака във Велинград, докато му се обадя да тръгва за Самоков. Там поема Гофи, заобикаля София и в Годеч се разменят с Аса. Аз го чакам в Балинци. Взимам опела и минавам в Сърбия, той с моя „Крайслер“ се връща в София. Последната размяна става на деветнайсети февруари. Срещата ни тук е на дваисет и първи, в деветнайсет часа.

— Да не стане трийсет и първи февруари, Македонец — заплашително прозвуча Плешивата певица, а и изражението беше не по-малко заплашително.

Константин Дарделев, Перо Пора или Коста Македонца, както беше известен сред убийците на Козела, имаше непобедим коз и сега беше моментът да го удари в масата.

— Чувал съм за трийсет и пети май, господин Плешива певица, но за трийсет и първи февруари никога. За вас — все в гъза — Пора извади пет бели плика и ги положи внимателно върху плота. — Хонорарът предварително, пичове. По десет хиляди гуцера според уговорката. Ще се видим на дваисет и първи. И помнете, Генерала твърди, че това няма да бъде последната ни среща. А аз му вярвам безрезервно, господа!

Това, което ескадронистите не знаеха и никога нямаше да научат от него, беше, че по целия път ще ги конвоират хората на Виктор Бут.

* * *

Според Флора Американският протестантски колеж „Уудро Уилсън“ трябваше да приеме Осип в четвърти клас според източноевропейските стандарти, но директорът Джейсън беше на друго мнение. Можеше да започне нулев клас с усилено изучаване на езика, да продължи през лятото с частни учители и ако през септември

издържи изпита, да влезе в така наречения „джуниър кърс“, което се равняваше на трети клас.

— Ще загуби две години, но ще живее като свободен човек. Не роб като майка си — трепереща от вълнение каза Флора. Беше толкова щастлива, че заекваше.

Тогава една идея мина като мълния през главата на Козела.

— Бихте ли ми препоръчал частен учител, господин директор? Ще приема всякаква цена. Искам да наема педагог за жена ми, а през летните месеци — и за нея, и за сина ми.

Директорът му препоръча мис Хелън Барнс, която наистина щеше да се превърне в част от сакатата му фамилия.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Перо беше премълчал още една съществена подробност — последната фаза щеше да се проведе на коне. Дори не беше питал Аса дали може да се крепи на седлото, но никога да не беше яхал кон, обстоятелствата щяха да го принудят. В покрайнините на Белинци ги очакваха три коня с пощенски дисаги, които трябваше да поберат малко повече от двеста килограма пакетирани хероин. После следваше истинският риск — изкачване до хребета на Балкана, девет километра преход по билото, прекосяване през брод на Алдомировска река и излизане на сухо едва на сръбска територия.

Аса мълчаливо се изкатери върху седлото и без да задава въпроси, се подложи на внезапно натрапеното му изтезание. Потеглиха преди залез, за да стигнат целта преди разсъмване. Тежък, бавен преход. Коста Македонец го беше пробвал без стока. Беше извършил така нареченото „дефлориране“ на трасето. Тогава мина на дванайсет километра северно от Калотина по средата между двете застави, но тогава беше „чист“. Сега — не.

— Имам тъпото чувство, че съм натурчик в партизански филм — измърмори Аса по някое време.

Въпреки напрежението Дарделев се разсмя искрено.

— Аман, Ас. Фашистите винаги избиват партизаните.

— Не и югославските. Тито винаги преобаваше швабите.

— Тито? Да му изгният костите! Аз съм демократ.

— Тогава бягай от България, Маке. Ние се задавихме от демокрация като патета с лайна.

Продължиха на гърба на малките жиливи кончета. Пълният мрак ги затисна, но шумовете стихнаха. Планината заспа. Идваше часът на луди, граничари и разбойници. Лудите нямаха работа в тази ледена пустош, но останалите...

— Кой ни чака в Сърбия? — попита Аса.

— Теб никой.

Аса разбра почти всичко. Получаваше достатъчно пари, за да не задава въпроси.

— Кой е Сираков? — попита Коста.

— Покойник, Македонец. Приживе беше легенда, в МВР нямаше по-справедлив и честен мъж от него.

— Жена му е луда.

— Не беше луда... Не понесе самоубийството на мъжа си.

— Познаваш ли дъщеря му? Аса мълча дълго.

— Ебаваш ли се с мен, Македонец? Ти живееш с Габриела в конкубинат.

Въобразяваше си, че връзката им е дискретна. Не биваше да забравя, че преди да станат гангстери, хората на Козела са били ченгета от най-секретния и ударен отряд — Ескадрона на смъртта.

— Знаеш ли, че Габриела беше... и все още е съпруга на... — щеше да каже „Козела“, но се усети навреме. — Генерала?

Лазар Лазов дълго мълча. Какво ли си мисли този тип? Дискретността не Върши работа тук.

— Още навремето казах на момчетата: „фиктивен брак. Генерала търси начин да спаси кожата й.“. Не забравяй, че два пъти я отвличаха.

— Не забравям, Ас. Имам шибания навик да не забравям нищо! — после взе решение. — Питаш ме кой ни чака в Сърбия? Сега ще ти кажа. Партньор на Генерала. Човекът, който я измъкна от втория плен.

— Имаше време, когато Генерала беше шеф на Сирака, но предимно беше обратното. И двамата имаха власт един над друг, но не я упражняваха. Това е изключение за България, Коста. На тая географска ширина всеки ебалник ламти за власт.

Беше ред на Дарделев да обмисля отговора си.

— Завърших история, Ас. Казвал ли съм ти?

— Не.

— Няма значение. Знаеш ли какъв е един от уроците, които дава историята? — не дочака отговор. — Власт трябва да се дава само на тези, които мразят да упражняват власт. Казал го е Платон.

* * *

Габриела се прибра в България грохнала от умора. Номе, зтее! Номе^[1] помисли тя, когато примряла от удоволствие легна в собственото си легло, в бащината си къща в Лозенец, с плюшеното мече, с което спеше винаги, ако останеше без мъж през нощта.

Това, слава Богу, рядко ѝ се случваше. Беше преяла от емоции и страх. Не секът — който понякога натрапваха против волята ѝ — я плашеше, но дъхът на смъртта я вледеняваше, а от срещата ѝ със синовете на Козела до ден днешен беше „Blackie гиппер“^[2]. Стига! Време беше да си поеме дъх и да изплува от кошмарите, които — ако ѝ се разминеха денем — нощем не я оставяха на мира.

Габи не познаваше любовта в романтичния ѝ образ. Това, което лансираха киното, поезията и музиката, нямаше нищо общо с нея. Беше в състояние да хареса лице, крака, пръсти на ръце, дори задника в един мъж, но ако се окажеше скучен в леглото, следващата сутрин той не съществуваше за нея. Случвало ѝ се беше да прекарва по-дълго време с външно невзрачни мъже, но годни да я ебат до пълно пресъхване. Но дори половата сила не беше в състояние да се пребори с отегчението и скуката, които в края на краищата се появяваха в рутинния секс. Тогава взимаше една вана и завинаги изличаваше от съзнанието си поредния любовник. Въпросът „Курва ли съм?“ не стоеше пред нея. Поне нито я вълнуваше, нито тревожеше. Когато вътрешният повик „Ебе ми се“ задействаше съзнанието ѝ, тя беше готова да се ебе и с мъртвец.

Първата сутрин заля стаята ѝ със слънце. Навън беше кучешки студ, близо двайсет градуса под нулата, но у дома — рай. Майка ѝ дори беше запалила камината, преди да отиде... кой знае къде. Тя не работеше. Габи намери готови сандвичи, портокалов сок, кафе. Хапна и легна в канапето пред камината. Не беше човек, който се рови в спомени, още по-малко склонен към равносметка, но последните три години беше изпила толкова на екс, че трудно щеше да се отърси за една нощ от тях. Не изпитваше нито вина към някого, нито към баща си, който се беше самоубил заради нея, още по-малко благодарност. Тя напълно ясно съзнаваше, че Козела очаква от нея признателност до гроб.

Признателност, кукиш! Да си ебеш майката!

Той и ония бандитчета, синовете му, я бяха превърнали в плячка, в разменна монета. Иван и Асен бяха мъртви, но великият им баща —

Козела — беше длъжен да я измъкне от всяка ситуация, в която по тяхна вина беше пропаднала като муха в паяжина... Като нощна пеперуда? Та тя беше точно това — нощна пеперуда. И в прекия, и в преносния смисъл на думата.

Габи спа три денонощия като дрогирана. Ставаше да хапне, да извърши тоалета и отново се хвърляше в пухените завивки. Но се наспа! Сънят ѝ се успокои, нощните кошмари отминаха, вълчият ѝ глад се засити, тялото ѝ възкръсна и започна да чувства жажда за секс. Тогава се появи пратеникът на Козела. Първия час изслуша инструкциите на законния си съпруг — Иван Милетиев, на втория — историята на Константин Дарделев, през третия му пробута фалшивата си биография — особено еротичната ѝ част, на четвъртия майка ѝ легна да спи, а тя наеба македонца. Косьо, както го наричаше, влезе в акта с пълното съзнание, че извършва смъртен грях, тя с вулгарната безгрижност на кучка-помияр. Той полудя от любов по нея, тя от похот към тялото му. Косьо беше расов и силен мъж, но скучен. Перверзните бяха и непознати, и немислими за него и или щеше да го обучи по свой вкус, или щеше да му посочи вратата. Тогава си даде сметка, че източниците ѝ на средства са пресъхнали със смъртта на баща ѝ, на бившия ѝ годеник Боян Мирчев, на синовете на Козела и че единственият начин да не мисли за пари, бе да остане с Косьо. Габи не се примири с тази си зависимост, но не предприе мерки срещу любовника си. Времето щеше да покаже как трябва да действа.

Не се наложи да чака дълго. Козела се обади. Тогава се сети, че е негова законна съпруга и че трябва да смъкне този хомот от врата си. При определени условия той беше готов да я освободи, превръщайки я в собствената си вдовица, но можеше ли да заобиколи условията му... или поне някои от тях? Нямахше никакво желание, разтоварвайки се от една зависимост, да се нагърби с друга. Защо трябваше да „пълни гушата“ на Константин Дарделев? Не и тя. Трябваше ѝ адвокат.

Майка ѝ препоръча бивш колега на покойния ѝ баща, който беше напуснал вътрешното министерство, но останал в системата му.

* * *

— Преди да ви се представя, генерал, искам да ви благодаря лично.

Беше безсмислено да пита кой е, но беше опасно да прекъсне линията. Някой му говореше на английски и го титулуваше „генерал“.

— Слушам ви, господине, но две неща трябва да знам предварително. Кой ви даде този номер и какъв е поводът за благодарностите?

— Разбира се, генерал Милетиев, или „Коджел“. Как предпочитате?

Наистина ставаше сериозно.

— Забравете тези имена. Казвам се Йон Марин.

— Откровеност за откровеност, Йон. Чувал ли сте за Виктор Бут?

— Вие ли сте?

— Да.

Козела се развесели вътрешно, намигна на Флора и излезе на терасата.

— Знам всичко за теб, момче. Чел съм досието ти в Сопот, Казанлък, в София. Ти не знаеш как изглеждам.

— Вярно, Йон, нямам визуална представа, но и аз знам биографията ти.

— Предполагам, Виктор.

— Наричай ме Булат Варо. Вече съм арменец. Комично, нали?

— Не бих казал, Булат. Разбираемо. Зададох ти два въпроса. Чакам два отговора.

— Разбира се, Йон. Булат е в началото на „[???]“^[3], Йон държи „egide“^[4]. Дъждът вали върху Хауки.

Козела разбра необходимото. Наркотикът тръгваше от таджикския руснак Виктор Бут, минаваше по „Пътя на коприната“ с негова помощ и стигаше до египтянина Хауки Исламболи. Без да знае и без да се интересува, Козела беше техен съдружник.

— Ясно, партньор. Не ми дължиш благодарности. Ние пеем в един църковен хор. Бут се засмя весело.

— И така може да се каже, Йон — млъкна, премисли думите си.
— Щом сме хористи, защо да не разучим нов псалм? Всъщност, стар с нов аранжирмент.

— По-ясно, Булат.

— Чувам, че твоите сънародници се натискат да влязат в НАТО.

— Да. Така чувам.

— В НАТО се влиза с натовски играчки? Ясен ли съм?

— Напълно, Булат.

„Играчки“ на трафикантски сленг означаваше „оръжия“.

— Това значи, че продукцията на военните ви заводи отива за скраб.

— Разбрах всичко, момче. Дай ми номера си. След три дни, по същото време, аз ще аранжирам псалма.

* * *

Завари Флора да търси кабелни и сателитни програми на телевизора в хола. Козела се загледа. Освен традиционните световни компании в обхвата попаднаха и четири български. Националната телевизия, ВТВ, ТВ-България и гръцко-българската Нова телевизия. Остави Флора да търси музикални телевизии, качи се в „кабинета си“, който беше превърнал в „банка, бункер и наблюдателен пункт“ — единствената стая с изглед към входа на къщата — и подреди четирите български, две руски програми и новинарските ВВС, ИВС, NBC и CNN. Други не му трябваха. Щеше да знае какво става и в България, и по света — допълнително помощно средство на всеки „дълбоко потопен“. „Предупреденият е въоръжен!“ — беше казал някой, а тази фраза не беше за подценяване.

Козела беше започнал да свиква в Крит. Ядеше три пъти на ден, играеше си с Осип и кутретата, четеше вестници, спеше след обяд и цял ден слушаше музика. Първата работа на Флора сутрин беше да включи стереоуредбата и тогава влизаше в банята, после идваше при него на терасата, където прислужничката вече беше сервирала кафе и закуски, а Козела повече от час четеше вестници. Все още навиците на ченге и гангстер го будеха с първите лъчи на слънцето. Беше краят на февруари, но през нощта температурите не падаха под десет градуса, а изгрееше ли слънцето, се качваха над двайсет. Блажен климат, но кой знае какъв ад щеше да настане през летните месеци.

Фирмата от Дрезден... Точно така, единствено климатични инсталации бяха спасението от май до октомври. Или Швеция,

Норвегия, Дания. Благословени от Бога страни. Зимата те идват тук, лятото — ние там!

И попадна на новините. Двайсетина българи бяха арестувани в Брюксел по подозрение, че работят за Виктор Бут и транспортират нелегално оръжие за радикалните формации на ислямския свят.

— Сега си еба пътката майна! — произнесе на глас и се хвърли по гръб на леглото. Ченгетата по цял свят търсят Бут и хората му, а аз хвърлих Перо Пора и есадронистите в прегръдките му.

* * *

— Морис?

— Кажу ми, молдован! — през смях или насмешка, все тая, чу московския сабри.

— Разполагаш ли с „арсенал“?

— Лично не.

— Да разбирам ли, че имаш достъп?

— Посока?

— Африка.

Алкалай смени тона.

— Той има смъртна присъда от Съветския съюз, потвърдена от Руската федерация.

— Кой? — невинно попита Козела.

— Йон Бис1с1у^[5], арсенал плюс Африка е равно на Виктор Бут.

Колко е малък светът, да му го начукам! Козела знаеше, че Морис Алкалай е изключително умен мъж, но сега се уверяваше, че е конспиративен гений.

— Знаем кой е таджикът, но купувачът съм аз.

— Козел — провлечено, отегчено звучеше сабри. — Това е новина за други уши. Моят слух е изтънчен, приятел.

Козела обмисли чутото. Беше безсмислено да лъже.

— Изповед ли очакваш, Морис?

— Облекчава съвестта.

— Тогава слушай. Официално Румъния иска да анексира Молдова, Русия — не. Алкалай на чия страна е?

— Естествено на страната на добрите. А ти?

— Аз съм молдовец. Сабри мълча дълго.

— Какво, колко, кога?

— Винаги съм знаел, че си делови мъж, Морис.

После му продиктува подробностите и се обади на Бут. В алчността си удвои поръчката, но през нощта се събуди вир вода от пот. Беше сънувал, че се дави в Средиземно море.

---

[1] Дом, ласкав дом (англ.). — Б. ред. ↑

[2] По ръба на бръснача (англ.). — Б. а. ↑

[3] Пътя на дрогата — от „[??]“ (жарг.), цигара с марихуана. — Б.а. ↑

[4] Егида — щитът на Зевс. — Б.а. ↑

[5] биск/у — разг. от Био1 (ам.) — момче, младеж. — Б. ред. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Най-популярният човек в България беше станал някакъв младок, пожарникар и каратист, който вместо в силовите групировки се беше озовал в МВР и сдобил се с генералски пагони, се изживяваше като месия. Мачо? Козела беше виждал какви ли не ченгета. Истински пичове, фукльовци, страхливи зайчета, кариеристи, но този беше странна комбинация от актьор и профи. Хареса му от пръв поглед — здрав кокал, волева мутра и честни очи. Можеха да му пробутат всякакво лайно за торта гараш, Козела беше разсеян човек за подробностите, но се беше научил да разчита погледи като Светото писание. Никой не можеше да му вдъхне доверие, кураж или почтеност, ако го погледне фалшиво, плахо или алчно. Бойко Борисов? Беше ли чувал някога за този самурай? Ако съдеше по биографията му, той беше завоювал и черния пояс, и титлите по негово време.

Флора го извади от мислите му. Ласкавият ѝ глас го приканваше за обяд.

* * *

След като „слезе“ от Пътя на коприната, Косьо Македонец тръгна да обиколи аптеките си, преди да се прибере в София. Беше обходил Видин, Плевен, Русе и влизаше във Варна, когато менюто на джиесема изписа „Йон“.

Беше неделя, двайсет и трети февруари, валеше проливен дъжд, затова Перо Пора спря крайслера, преди да включи апарата.

— Как протече екскурзията, Пор?

— Без изненади, генерале.

— Къде си?

— Пред Варна.

— Сам?

— Да.

— Разплати ли се с момчетата?

— Предварително.

Козела изпсува наум.

— Плащай само за свършена работа, момче.

— Жест, колега. Купувах доверие.

Прав е! — помисли той, но се въздържа от коментар.

— Тангото продължава. Две напред, една назад. Това са правилата на танца.

— Значи предстои „фаза затишие“?

— Именно, Пор. Гледай си бизнеса. По това време догодина разпускам оркестъра. Дотогава ще бъдеш богат човек.

— От твоята уста в Божите уши, господин генерал. Това ли е всичко?

— Разпусни ескадрона... временно.

— Ясно — после добави. — Благодаря за всичко — и прекъсна връзката.

* * *

— Ас?

— Кажи, генерале?

— Познаваш ли генерал Бойко Борисов?

— О, да, шефе, от спорта. Тренирахме различни стилове, но сме стари авери.

Лошо, да му ебеш майката!, но отново глътна псувнята.

— Има ли някаква представа от нашия тим?

— Никаква! Заметохме следите веднага след катапулта на генерал Бонев.

— Не ние, ВИС и СИК свършиха нашата работа!

Козела знаеше поименно кои къртици на бандитите действат в МВР, но не беше негова работа да им хвърля клупове на вратовете. Той отдавна се беше върнал в техния отбор, макар че те не знаеха. Не беше негова грижа да ги отваря. По-важно беше до края на живота си да не среща ни тях, ни ченгетата.

— Каква пиеса играеш пред Борисов?

— Лазар Лазов — Аса мълча дълго, преди да отговори.

— Ти знаеш ли, че току-що ми подпали моторетката. Повика ме да се върна в системата?

— Е, и?

— Поисках време за размисъл.

— Отговорът е „да“ при определени условия — и изкрещя вътрешно: Бинго!

— Именно?

— В никакъв случай НСБОП при повторно предложение. Внимавай, Ас! Тоя не се ебе лесно.

— Знам, генерале. Има и слаби места. Обича прожектори, културни среди, медии.

— Толкова по-добре. Ако ти предложи пагон, приемаш само при „ромб отгоре“ и на завет. Никакви „уестърни“, Ас. Или „стопанин“, или „митничар“. Ясен ли съм?

След ново мълчание Лазов потвърди.

— Някой друг има ли анонс? — попита Козела.

— Засега не.

— Условие номер две. Ти си избираш екипа. Аса се разсмя весело.

— Много романтично звучи, д'еба мама му.

— Господ и на присмех помагал? Чувал ли си?

— Да.

— И още нещо. Къде е досието на Виктор Бут?

— „Армимекс“ го покри по времето на Жан Виденов.

— Познаваш ли го лично?

— Повече, приятели сме. Аз го разработвах. Козела засия вътрешно.

— Тогава сценарият е прост, Ас. Уговориш ли се с Борисов, вкарваш нашите хора в „лайната“ и аз те свързвам с канала. Вие петимата, но с равен дял с Македонца. Ти командваш пътя на „желязото“, той — на „праха“. Панимаеш?

— Панимаю.

— Действай! — Козела затвори телефона и се усмихна приветливо. — Как се нарича манджата, Флора?

— Скумрия, варена във вода с лимон, чесън и дафинов лист, скъпи.

* * *

Във вторник Аса се обади. Беше постъпил в гранична полиция. В четвъртък, първи март, сформира мобилния си отряд и възстанови последните живи ескадронисти — Андрей Консулов — Плешивата глава, Орлин Гочев — Орлето, Иван Георгиев — Гофи и Георги Костурков — Коста. На официалната церемония по встъпване в длъжност и петимата получиха повишение в звание полковник.

Същата нощ Козела потърси Хауки Исламболи.

* * *

— Българската преса свързва Бут с Осама, фараон.

Исламболи отговори, без да се замисли.

— Вестникарски балони, Йон. Ако Осама падне в ръцете на Бут, ще бъде сварен на супа. Този религиозен идиот направи бизнеса смъртно опасен.

— Пресата го свързва, Хауки, не аз. Напротив, готвя се да работя с него.

— Знам.

— Знам, че знаеш. На него ли да благодаря за транспортирането на молдовката?

— На брат му Сергей. В нашия бизнес няма религии, Йон. Доларът е долар и в Мека, и в Йерусалим.

— Така е, фараон, и аз паля свещи на този олтар. В Тирана видя един от моите хора. Около трийсет и пет годишен... рус. Помниш ли го?

— Да.

— Запиши една банкова сметка в София. Половината от разкешването трябва да се представя като заплащане по фармакологичен обмен. Ще научиш подробностите от моя партньор. Казва се Константин Дарделев.

— Потъваш ли, Йон?

— Пускам завеса, но лостовете остават в мои ръце. Едни артисти ще пеят в твоята опера, други — в отбора на Бут. Нищо повече от

двойна защита.

— Разбирам те, Йон. Нямам причини да не приема твоите правила.

— Благодаря, приятел. Длъжен бях да ти го кажа. Исламболи мълча миг-два, после каза тихо, излишно патетично:

— Ако вярвам в нещо, Йон, това е приятелството. Ти си мой приятел, генерале!

* * *

На трети март Козела гледаше по БНТ тържествата по случай Националния празник на България, когато Флора му донесе писмото от Габи. Не биваше да ѝ дава да разбере съдържанието му, нито идеята, която се криеше зад смисъла му, затова подхвърли плика на бюрото и я придърпа на канапето до себе си.

— Къде е Осип?

— С мис Барнс... Срича.

Козела я прегърна, целуна я по косата.

— Имаш ли време за малко любов?

— О, не, Йон... Долу е пълно с хора. Ще идва учител по гръцки, а на обяд — свещеникът от църква „Свети Атанас“.

— Поп?

Флора се сгуши в скута му.

— Имам една мечта, скъпи! Може ли да ти я кажа? Козела разроши косата ѝ. Опита мил жест, но май се получи мечешка ласка.

— Казвай, момиче. Какъв е смисълът да крием мечтите си, щом грижите ни са общи.

Изглежда, Флора се прекръсти наум, защото гласът ѝ трепереше.

— Искам Осип да бъде християнин. Аз също не съм кръщавана, Йон... Може би оттам идват всичките ми нещастия?

Козела остави впечатление у нея, че обсъжда отговора си, но всъщност го разширяваше с идиотското чувство, че да достави радост на най-близкия си човек, се готви да се превърне в шут в собствените си очи.

— И аз не съм кръстен, Флора. Уговори с попа кръщавка за тримата и нашата венчавка. Нямаме нужда от граждански брак, но

църковният като че ли е задължителен — не очакваше отговор и не го получи. Знаеше, че Флора се бори със сълзите.

* * *

Габи беше изпратила две писма в един плик. В едното признаваше, че се обявява за вдовица на генерал Иван Милетиев — Козела с пълното съзнание, че е жив. Във второто го питаше: „Защо тъпчеш гушата на някакъв македонец, който въобще не познаваш? Не съм ли аз тази, която заслужава бонус заради мъките, които ми причинихте ти и твоите синове?“.

Козела запази писмата, не си направи труда да ѝ отговори, но веднага се свърза с Джон Хакел. Време беше ЦРУ да издаде смъртен акт на живия покойник Козела.

На пети март стана православен християнин и се венча.

Че съм убиец — няма съмнение. Но че съм такъв демагог, нямах представа!, вътрешно развеселен мислеше той, докато участваше в лошия цирк, наречен „влизане в правата вяра“.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Козела започна да свиква с „красивия“ живот, стига да не се окажеше измамен, мамичката му. В Крит и слънцето, и луната изгряваха от морето и потъваха в него. Зората променяше водната шир от оловно сиво до кобалтово синьо и залязваше за миг, сякаш Господ удавяше слънцето. Ако някой си играеше на нюанси, беше луната. Морето ставаше зелено, отровно жълто или виолетово като очите на Елизабет Тейлър. Имаше нещо по детински вълнуващо, но и тревожно в тази убийствена красота.

Превръщам се в сълзлив, сенилен старец, мислеше Козела, загледан от скалата на къщата в хипнотичните прелести на Крит. Целият остров беше магия, но скалата, която беше част от имота, стърчеше така над града, че осигуряваше изглед към пристанището. Козела се готвеше да възкреси този камък. Щеше да инсталира външен асансьор от двора си до върха, стърчащ стотина метра над морето и по-висок от най-внушителната сграда в Мегало Кастро. А после... После щеше да проникне в скалата. Да дълбае и укрепва, докато я превърне в пещерен комплекс „а ла Тора Бора“... Щеше да му дойде времето, сега беше достатъчно да лентяйства и да консумира платеното с бандитските му пари спокойствие. Беше го заслужил, да му ебеш пътката майна. За чий хуй беше станал християнин, ако не да се помири с Господ и да изкръпка прошка за кръвта, пролял в нарушение на всякакви закони — и човешки, и Божи.

С притаен дъх Осип се въртеше около пълнеция се басейн, кучетата се боричкаха около него, канарчетата пееха, фазани и пауни гордо крачеха из клетките си, Флора зубреше английска граматика, немците довършваха снабдения с електроника гараж вляво от входната порта и всичко изглежда толкова рутинерско, че нервни тръпки го полазиха като термити. „Много арно не е за арно!“, казваха шопите и от опит го казваха.

Критяните трябва да свикнат с нас. Още тази нощ ще заведе Флора в казиното. Колкото по-затворено живеем, толкова по-

подозрителни ще бъдем в очите на власт и полиция...

Козела влезе в хола за мобилния си телефон, когато Флора се обади.

— Йон?

— Свърши ли урока? Кимна.

— Хелън си отиде. Искаш ли кафе? Козела взе телефона, през рамо каза:

— Донеси го на терасата — и набра Хакел. „В момента нямате връзка с този номер“, каза операторът, когато чу Флора.

— Хелън трябва да замине...

— Защо?

— Колежът затваря от края на май до началото на октомври.

— Но заплатата ѝ тече и там, и при нас, нали?

— Така е, но няма къде да живее?

— Да иде под наем.

— Не иска... Писнало ѝ било да живее от сандвичи. Козела разбра накъде „бие“ жена му, но преглътна раздразнението си, отпи от кафето, запали цигара.

— Ако я поканиш вкъщи?

— Възможно ли е, Йон?

— Какво точно искаш, Флора?

— Осип трябва да издържи изпита за колежа, аз свикнах с нея...

— Покани я. Ще приеме ли?

— О, да, скъпи. Говорих с нея. Приема с благодарност... Много се надявах да се съгласиш. Козела се усмихна кисело.

— Свикни, че това е твоят собствен дом, момиче. По документи е изцяло твой. Ако поискаш, можеш да ме изриташ отгук.

— За Бога, Йон! — щастливо усмихната, нищо неразбрала от настроението му, извика тя. — През ум няма да ми мине, скъпи. Ти ни спаси...

Козела я прекъсна.

— Флора, моля. Отпусни се и се радвай на момчето. Не искам да слушам благодарности!

Флора млъкна усмихната, но като че ли замислена и занесена...

— Имаш ли роднини, Йон?

— Живи не.

Усмивката се изтри от лицето ѝ, взря се в очите му.

— Аз имам майка... жива, сама. Козела се вдърви отново. Все пак му трябваше време, за да каже:

— Напиши ѝ писмо. Ще го пуснат от Атина. Ще прибереш майка си, разбира се, но ще ми трябва време да организирам пътуването ѝ.

Флора скочи пъргаво, целуна го в устата и се прибра в хола да напише писмото.

Телефонът на Хакел беше все още недостъпен.

Семейството ми се раздува като труп! — с вътрешен бяс помисли Козела, стана и си наля водка. — Така е при килърите! Всеки риск влачи сто други след себе си.

* * *

Вечеряха в казино „Атина Палада“ седнали на терасата над морето, Флора опитваше деликатеси „фрути де маре“, Козела — колкото и отегчително да беше за самия него — продължаваше да пие водка. Беше топло, красиво и... сигурно. Една трета от критяните бяха турци, но половината от капитала — техен. За разлика от Кипър, където двата етноса си бяха разделили острова с телена ограда и танкове, тук живееха съвместно и с вековете бяха се превърнали в обща маса. Единственото затворено общество беше италианското малцинство, останало на острова от окупациите на средновековна ренесанска Венеция. Те бяха и аристокрацията, и финансовата олигархия на Мегало Кастро. Ако искаше наистина да живее сигурно, Козела трябваше да проникне именно в тази среда, още повече че и в квартала им — с незначителни изключения — къщите бяха италиански. Крит беше типична офшорна зона. Тук действаха всички мафии, известни по света, но и всички шпионски служби, така че трябваше да бъде много внимателен в каква компания ще попадне.

Едва ли има по-кървав бандит от мен на това парче земя, но в никакъв случай не бива да допусна мафиите да открият в мое лице сродна душа. Би било фатално.

Хакел прекъсна и мрачните му настроения, и фамилната романтика.

— Всички български вестници съобщават за смъртта ти, Козел. Някои поместват подробната ти биография, други дори снимки. За

твое щастие Иван Милетиев и Йон Марин си приличат единствено по ръста. Следя пресата. Ще изпратя всичко свързано с теб. Проверявай пощата си в хотел „Кандия“.

— Благодаря — измънка той. — В София ли си, Хакел?

— Да. Искам среща с твоето момче...

— Македонецът?

— Нека ме потърси в „Шератон“.

Козела забави отговора.

— Той работи само под моя команда, полковник.

— Не, Козел. Всичко и всеки свързан с теб се управлява от Лангли.

Обзе го бяс. Край със зависимостите, ченге! Дотук бях!

— Хакел, ние с теб сме минали през Ада. Нека да не заставаме от двете страни на полосата.

— Аз съм американски офицер, Козел. Знаеш, малко по малко свикнахме да си пием питието заедно, но това не значи, че не получавам заповеди и не служа на определена кауза.

— Какво искаш да кажеш? — глухо, злобно попита Козела, макар че добре знаеше какво иска агентът на ЦРУ.

— Не мога да си затварям очите, Козел. Ако не догледам добре някоя наркосделка, може да мине за разсеяност, но ако позволя на Виктор Бут да избива американски войници с оръжие, доставено чрез теб, това ще е престъпление и пред моите шефове, и пред света въобще.

Алкалай ме е прецакал! — все по-дълбоко потъващ в гнева си помисли той. — Каква му е авантата на сабри да има мир В Средния изток? Ако обществото се отърве от стреса „Ал Кайда“, ще взре поглед В израелските операции В Палестина. А Алкалай е от посветените евреи „сабри“.

— Слушаш ли ме, Козел?

— Да, но ти се чудя на акъла. Защо ме свързваш с Бут? Чу се нервен смях.

— Забравяш къде служа. Всеки „Калашников“ и „Макаров“ на въоръжение в Ал Кайда са произведени в Чехия, България, Украйна и Русия и чрез Бут доставени на Бин Ладен. Ти си на лов за главата на Осама, аз — за руския таджик. Никой няма да ти позволи да заиграеш с него срещу млада американска кръв. Никой, Козел!

— Не съм и помислял за такъв съюз, Хакел — безочливо излъга Козела. — Твърде много ценя кожата си. Имам пари, убежище, дори семейство. За какво ми е да сядам с гол гъз в камината?

Този път Хакел направи дълга пауза.

— Да речем, че ти повярвам, Козел. Какво ще стане, ако те хвана, че минаваш зад гърба ми?

— Тогава решението е твое. Но тогава. За какво ти е моето момче?

Козела знаеше отговора предварително, но въпреки това искаше да го чуе.

— Ще го пратя в Африка.

— Срещу Виктор Бут?

След нова пауза Хакел попита.

— Откъде знаеш, че Бут е в Африка?

— Чета вестници... Не, Хакел. Държа на това момче, ценя го. Няма да го положа на дръвника.

Прекъсна връзката и изключи апарата.

— Случило ли се е нещо, Йон?

— Нищо особено. Просто никой не може да избяга от биографията си.

* * *

В двойна игра го подозираше Хакел и беше прав. Осама бин Ладен беше призрак. Всяка вечер CNN пробутваше нови версии за предполагаемите му скривалища. Един ден беше в родния си Хадромуд в Саудитска Арабия, на другия — в Малайзия, после филипините, обратно в Либия, отново в Афганистан. Тази нощ генерал Уестли Кларк показа на картата някаква долина в грузинската част на Кавказ на границата — Чечня. Версията му беше, че Осама връща жеста. „Чеченците подкрепиха Ал Кайда срещу Америка, сега талибаните воюват с тях срещу Русия!“ Логично, от една страна, невероятно, от много други. Първо, грузинците бяха християни, дълги векове патили от ятагана на полумесеца, не търпяха никакво външно присъствие, камо ли намеса, и имаха лошия навик първо да стрелят, после да мислят. Пътят от Кандахар до Кавказ беше много дълъг, транспорт

никакъв, а разузнавания колкото искаш. Никъде интересите на КГБ (ФСБ), ЦРУ и МОСАД не съвпадаха така явно както по отсечката Хиндукуш — Кавказ. Алкалай го потвърди. Говореха повече от час, преди Козела да му зададе единствения въпрос, който истински го интересуваше.

— Какво знаеш за Виктор Бут, сабри?

— Всичко. Лангли отдавна го държи в списъка Dead or alive^[1], а миналата седмица и Европол обяви награда за главата му. Но пред мен Хакел не е споменавал това име. — Защо?

— Подозира, че играя в един отбор с Бут.

Алкалай се забави с отговора, но той беше спасителен.

— При Исламболи има къртица.

— Сигурен ли си?

— Само смъртта е сигурна, Козел.

Половин час по-късно предаде думите му на Хауки Исламболи.

Козела гледаше тържеството за Трети март, когато телефонът го извади от инфантилната носталгия. Шпионинът на Хакел лежеше на дъното на генуезкия залив. На следващия ден Исламболи заминаваше за чешките заводи „Збройовка“, а ескадронистите трябваше да посрещнат транспортния самолет в Бургас и да го препратят в Кампала — Уганда. Хонорарът вече беше преведен по сметката на Козела.

* * *

Когато Косьо Македонец се върна от обиколката на аптеките, Габи вече беше вдовица. Той нямаше навика да чете българските вестници и тази вест го изненада, макар че се сещаше каква далавера се крие зад нея. Козела окончателно беше „замел“ следите си. Имаше и друга новина, касаеща лично него. Президентът на Републиката го беше удостоил с гражданство. Не само Козела, и той беше замел следите си. Ако утре се върнеше в Скопие, на АНА нямаше да им мине през ум, че българският поданик Константин Дарделев е убиецът-фантом Перо Пора.

Габи обаче го посрещна мрачна като облак.

— Случило ли се е нещо? — ласкаво попита Косьо.

— Не.

— Майка ти... — тази полудяла от мъка по покойния си съпруг жена беше в състояние да отрови и най-светия празник.

— Не се занимавай с майка ми! — кресна Габриела. — Забранявам ти да споменаваш името ѝ.

Косьо седна срещу нея, опита да вземе ръцете ѝ, но Габи ги издърпа и скочи.

— Преди известно време се обади твоят благодетел.

— Козела?

— Точно той. Поиска да му изпратя писмо — ръкопис, който да удостоверява, че играя ролята на вдовица при жив съпруг. Че съзнателно участвам в измама.

Косьо Македонец зяпна.

— За какво му е такъв документ? Мисли да го използва?

Габи поклати глава. Очите ѝ светнаха злобно, гласът ѝ трепереше.

— Не още!

— Не разбирам. Какво значи „не още“?

— Значи, че ме мрази, че не ми вярва, че иска да ме накаже, а теб, светеца, да отрупа с блага. „[??]“^[2], македонецо. Знаеш ли превода на тази фраза?

— Продължавам да не загарявам, Габи.

— О, ще ти обясня. Аз, вдовицата, по право наследявам имуществото му. Апартамент в София и вила в едно тетевенско село.

— Е, и?

— Да, ама не! Трябва да прехвърля всичко на твое име. Подарък... Сватбен подарък един вид. Ако не го направя, ще прати копие от писмото ми в съда. Въобразява си, че по този начин защитава Константин Дарделев от вероломната курва Габриела Сиракова!

— Габи!

— Какво Габи, какво искате от мен... И ти, и той, Знаеш ли какво? Ще ти кажа. Шибаният Козел прави всичко възможно да те намразя... И ще успее, честна дума. Можеш да му го кажеш! Излизам. Не ме чакай. Не знам кога ще се върна... И дали изобщо ще се върна.

Габи се обърна, затръшна вратата, после токчетата ѝ затракаха надолу по стълбите.

---

[1] Мъртъв или Жив (англ.). — Б. ред. ↑

[2] Рог на изобилието. — Б.а. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Осип спеше, Флора и Козела пушеха в стаята, бяха се любили току-що и още не можеха да успокоят дишането си, когато телефонът иззвъня.

— Чакам те в хотел „Кандия“. Веднага! — каза Хакел.

* * *

Козела се появи с два часа закъснение. Знаеше, че му къса нервите, но щеше да го отучи да командва. Или никога повече нямаше да се срещат като приятели. Не искаше да мисли как би изглеждала една среща между тях при други обстоятелства.

— Защо си тук? — попита той, докато сядаше срещу него.

— Аз задавам въпросите, Козел. Искам да те предупредя, че не съм сам.

Козела се разсмя. Не му беше до смях, но успя да изглежда развеселен.

— Това изглежда като заплаха, д'еба мама му.

Повика сервитьорка, поръча водка, Джон Хакел вече пиеше.

Шибаният килър излъчваше спокойствие и сигурност. Без да казва нищо конкретно, с появяването си беше взел надмощие, а това не можеше да му го позволи. Пагонът не го позволяваше.

— Имам няколко въпроса, Козел. Съдбоносни.

— Бързаш ли?

— Ти си мръсен предател и алчен като негър. Подготви се психически. Чака те тежка вечер. От отговорите ще зависи дали не е последна, мъртвецо!

Козела се усмихна приветливо.

— Все някоя вечер, все някога ще бъде последна! Няма да е тази, Хакел, уверявам те. Видях стрелците ти. Ако имаше причина да се тревожа, щях да съм ги избил, преди да седна срещу теб, приятел.

Апропо, благодаря за съдействието. Тези дни всички ченгета в София пият за упокой на Козела.

Хакел беше „печен пич“ и не се гепи на въдицата.

— Къде е Хауки Исламболи? Козела не отговори.

— Аз съм богат гангстер, Джон. Сметките ми набъбват като циреи. Три живота няма да ми стигнат, за да изхарча кървавите пари.

— Къде е Исламболи, Козел?

Продължи да му се усмихва подкупващо.

— Знам въпросите, Хакел. След Исламболи ще по следват Виктор Бут, Пътят на коприната, Алкалай, Ал Кайда, Ескадронът на смъртта, Осама... — Козела поклати глава. — Прати охраната да спи. Нека профукат някой долар в казиното. За моя сметка, разбира се. А ние ще изпием питиетата и ще отидем да вечеряме. Аз те каня. На празен стомах няма да получиш никакъв отговор, след кафето ще отговарям като дипломант на държавен изпит.

* * *

Флора посрещна Хакел като стар приятел. За трети път щяха да вечерят заедно, но за първи път и с Осип. Масата беше застлана на мраморната тераса. Свещите запалени, питиета в ледени шампаниери, мезетата сервирани, основното ястие все още във фурната. Обходиха мълчаливо двора, двата етажа на къщата и едва тогава седнаха на масата, Флора беше в кухнята, Осип хранеше риджбеците. Козела наля водките. Продължиха да мълчат. Градските шумове бяха стихнали, щърбата луна висеше над главите им.

— Разбирам подтекста, Козел, но не е достатъчен. Съмненията са открити.

— Страх ме е, че не те разбирам, Джон. Вдигна чашата за наздравица, Хакел го последва машинално.

— Разбираш, Козел. Познавам те от години. С тази демонстрация на уют и благополучие искаш да кажеш: „Да не съм луд да си нарушавам спокойствието за пари, които и без това имам!“.

Усмихна се огорчено по своя преценка, неискрено според вътрешното чувство на Хакел.

— Вярваш ли, че съм луд? Да или не?

— Не, напротив. Прекалено умен си, Козел. Затова се изненадвам, че позволяваш гангстерските инерции да те командват.

Козела сложи лакти на масата.

— Знаеш ли какъв хонорар предложи Морис за група талибани?

— Около десет милиона долара.

— Знаеш ли, че започнах прочистването?

Хакел кимна.

— Поименно. Ползваш чужд труд, нали?

— Комунистическия Ескадрон на смъртта. Помниш тази формация. Аз бях третият пореден лидер на отбора.

— Какво обяснява това, Козел? Бягаш от въпросите? Така ли да те разбирам?

— Напротив, сега е моментът.

И Хакел подпря лакти на масата. Сега лицата им бяха на една педя разстояние.

— Познаваш ли Виктор Бут?

— Аз него — да, той мен — не!

— Абсурд!

— Обяснявам веднага. Бут беше клиент на „Кинтекс“, аз — ченге. Той внасяше дрога срещу калашници. фирмата ни предоставяше наркотиците, всички видове, МВР ги продаваше в Европа, а капиталът отиваше за покриване на външния дълг. Системата работеше безпогрешно. В началото на осемдесетте години задълженията на България бяха сведени до нула.

— Тогава Виктор Бут е ваш национален герой.

— Нещо подобно, само че без фанфари, медали и прочее кърфишеци.

— И не те познава?

— Не, Хакел, тогава бях майор... един от хилядите. Той общуваше с горните етажи на властта. Виждах съм го в София, при обиколките му из военните заводи. В Сопот ни запознаха лично, но той беше сам, аз — с група от десетина ченгета. Затова казвам — аз го познавам, той със сигурност не ме помни. Дори да има смътен спомен от някакъв майор, след двайсет години и след пластичната операция Виктор Бут не ме познава.

Хакел отпи, запали цигара, продължи да гледа напрегнато в очите му.

— На каква възраст е Бут?
— По-млад от мен.
— Колко?
— Трудно за преценка. Пет-шест години.
— Дванайсет. Ти сега си на петдесет, на колко си бил през 1980 година? На трийсет и две, нали?
— Да.
— Но Бут — на двайсет. Дете! Искаш да ме убедиш, че това малко момче, едва навършило пълнолетие, е изплатило дълговете на Тодор Живков?
— Това са фактите, Джон. Поискай от Лангли да направят справка. Ще се изумиш от подробностите. „Кинтекс“ чрез Бут внесе в държавната хазна повече от петнайсет милиарда долара.
Появи се Флора. След нея слугинята буташе сервизната маса.
— Ще продължим след вечеря, нали?
— Да — неохотно прие Джон Хакел. МоБ!еззе оБНде^[1], казват французите, а той макар германски евреин с швейцарско гражданство беше американски офицер и длъжен да се държи като рицар.
Флора и детето се оттеглиха. Чуваха гласовете им, музика, после утихнаха. Тя беше внимателна, дискретна жена и нямаше нужда да ѝ казва, че трябва да ги остави сами.
Беше минало полунощ, когато Козела върна разговора в изходната му точка.
— На твое разположение съм, Джон. Нека не остане и сянка на съмнение.
— Не съм свършил с въпросите. Следват обвинения.
Козела сви рамене примирително.
— Надявам се да разсея подозренията. Аз съм ти длъжник, Хакел. Пресилено е да очакваш черна неблагодарност.
Остави тези думи без последствия.
— Кой измъкна Флора от Тирана?
— Исламболи.
— Знаеше ли, че е партньор на Бут?
— Грешна информация. Той е наркобос. Срецу Флора аз прекарах... по-скоро конвоирах един керван през България.
— Сам?

— Не. С помощта на момчетата от Ескадрона. Бяха четирима после прикрепих и един биатлонист към тях.

— Снайперист?

— Да.

— Прекъсна ли контакта с египтянина?

— Не. Просто се издължих. Сметките ни са чисти.

— В неговия „мол“^[2] имаше агент на ЦРУ.

— Имаше?

— Убиха го след моя телефонен разговор с теб.

Козела мълча дълго. Хакел беше прав, но не можеше да го докаже. Ако играеше обаче ролята на обиден, само щеше да засили подозренията му.

— Как виждаш моята роля?

— Предупредил си Исламболи, че има къртица.

— Как съм разбрал това?

— Щом ЦРУ те подозира във връзка с Бут, значи по линията Кампала — Генуа има наш агент. Останалото е техническо време.

Козела внимателно обмисли думите си.

— Логично звучи. Това означава, че Исламболи е в Генуа, Бут — в Кампала?

— Точно това означава.

— И си сигурен, че аз трябва да го знам?

— Напълно.

Козела отново млъкна. Интуицията му подсказваше, че не бива нито да отрича, нито да се оправдава.

— ЦРУ ме държи отговорен за смъртта на своя агент?

— Естествено.

— Аз съм под ударите на „Дръг Ди“^[3] и „Уепън Смъгълърс“^[4].

— От нашия разговор зависи дали тези отдели ще пратят ловци за главата ти.

Този път паузата беше задължителна. Козела доля чашите с водка, запали цигара, облегна се в стола, примирително сви рамене.

— Прав си, Джон. Инициативата е изцяло в твои ръце.

— Искаш да кажеш, че съм прав?

Козела поклати глава.

— Не мога да оборя нито един от аргументите. Прав си да ме подозираш, Джон. На твоето място аз щях да съм стрелял вече.

Отново млъкнаха, пиха, пушиха.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

— Търси предателя другаде. Ще повярваш ли?

— В думи?

Хакел се усмихна.

— Дните ти са преброени, Козел.

Кимна.

— Знаеш?

— Да, Джон. Започнах да мечтая, създадох дом, семейство. Човек като мен няма право на инфантилни блянове. Допусне ли го — трябва да очаква края.

Пиха още почти час, после Хакел си отиде мълчаливо. Тежки мигове на размисъл стояха пред него.

Тежко ти, Джон Хакел, чака те непосилно решение. Не искам да бъда в твоята кожа.

* * *

Козела се прибра в кабинета. И на Хауки Исламболи, и на Виктор Бут дума по дума предаде разговора си с полковника от Лангли. Не знаеше какво предстои, но със сигурност знаеше, че Хакел е убеден, че тези връзки ще бъдат осъществени.

* * *

Хакел се колебаеше. Един процент съмнение глождеше мозъка му, но достатъчен да забави присъдата, която беше длъжен да издаде. Виктор Бут обаче не познаваше колебанията. Пършивото куче на ЦРУ трябваше да умре и той натовари Исламболи с мократа поръчка.

На 15 март 2002 година „Интернешънъл Хералд Трибюн“ публикува некролога на немския еврейин Ханс Хакелман.

* * *

Като в тъп виц за Козела имаше две възможности. Добрата — Хакел да е отнесъл в гроба името на предателя. Лошата, а и фатална — ако ловците са тръгнали за главата му.

- [1] [Благородството задължава \(фр.\). — Б. ред. ↑](#)
- [2] [Бункер на банда. — Б. Р. ↑](#)
- [3] [Антинаркоотдел. — Б. а. ↑](#)
- [4] [Антиоръжейна контрабанда. — Б. а. ↑](#)

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ти си виновен за смъртта на Хакел, Козел — каза Алкалай.

Предстоеше нов театър, нито по-лек, нито по-малко опасен.

— Не... — глухо изстена Козела. — Каква смърт... И защо Джон, по дяволите!

— И аз това се питам, боклук с боклук! Изчезна! Само ти знаеш как и защо. Очаквам отговор, Козел. Джон Хакел има право на човешко погребение.

Интермедията приключи, започваше ново действие.

— Морис, моля те, искам да чуя всичко... Спокойно, сабри... Ще стигнем до моята вина.

— Хакел изчезна! — изкрещя Алкалай.

— Снощи телефонът не отговаряше. Беше в Генуа. Защо говориш за смърт? Какви доказателства имаш?

— Никакви! Отговорите са в теб. Давам ти двацет и четири часа, Козел. Не спазиш ли срока, готви се за последното си причастие.

— Престани да ме плашиш, Морис. Всеки ден е последно причастие за мен. Какво знаеш? Защо ме подозираш? И престани да крещиш, сабри. Кажете нещо смислено.

— Хакел издуха... — Чух. Може да се е потопил.

— Не. Пресата съобщи за смъртта му.

— Къде е тялото му?

— Ал Кайда! Лежи някъде на дъното на Средиземно море.

— Балон. Ако талибаните са поръчали нечия смърт, ще тръгнат за мен. Ал Кайда едва ли има представа кой е Хакел! — Те не, но ти...

— Стига, Морис. Имам конфликти с Джон, но останаха в миналото. Добре знаеш, че му дължа живота си. Ако днес съм анонимен и спокоен, за това заслуга имате само ти и той.

— Не опитвай „double game, butcher“^[1]! Искам тялото! Ще се чуем след двацет и четири часа.

Алкалай изключи, но Козела веднага го набра отново. „Нямате връзка с този номер“, съобщиха от информация.

* * *

В Мегало Кастро беше деветнайсет градуса над нулата, в Москва — минус три. И не двайсет и четири, седемдесет и два часа бяха минали, когато включи телефона и набра Алкалай.

— Къде, по дяволите, изчезна, Козел? Или мислиш, че Крит е достатъчно голям?

— Крит не, но Москва е огромна, Морис. Чакам те в хотел „Савоя“.

Алкалай се нуждаеше от време, за да преглътне изненадата.

— Какъв го дървиш в Москва, момче?

— Дойдох за последното причастие!

И прекъсна връзката.

Козела знаеше, че трябва да изпревари събитията. Когато започна да тече срокът на Алкалай, той се обади на Лазар Аса и взе самолета за Атина. Флора се въздържа от въпроси, въпреки че го изпрати бледа като восък. Козела ѝ показа бункера си, тайните си пари и оръжие, даде ѝ лична чекова книжка, но я наплаши до призляване.

— Ти няма да се върнеш, Йон — по-скоро като констатация, отколкото като въпрос каза тя.

— Напротив, момиче. Ще се върна колкото може по-бързо. Отивам на среща със стар приятел без конфликти, без каубойски акции, просто трябва да осигуря пенсионирането си — усмихваше се, галеше я по косите, целуна я на тръгване, но не я успокои. — Застраховам те, Флора. Все пак тръгвам на път.

Когато излетя от Атина, Козела изтри от паметта на джиесема всички телефони, които биха го уличили във връзка с Виктор Бут, но остави номера на Исламболи и го предупреди къде отива и каква примка се затяга около врата му. Лазар Аса щеше да го чака пасивно и под прикритие. Останалото беше в ръцете на Бога.

Вместо Алкалай в хотел „Савоя“ влязоха трима омоновци^[2], дискретно го провериха за оръжие и му заповядаха да тръгне с тях.

Качиха го в арестантски автобус, оковаха го в белезници, вързаха му левия глезен за специален винкел, оставиха го сам в пълен мрак и потеглиха. Козела знаеше, че е безсмислено да опитва да определи и посока, и време. След няколко часа го предадоха на друг отряд от

ОМОН, а те го заключиха в подземна килия на някакъв зандан, сигурно строен по времето на Иван Грозни. Тук мракът не беше пълен, но въпреки това му трябваше време, за да се ориентира в обстановката.

Аз съм някакъв шибан граф Монте Кристо!, с горчива ирония помисли Козела, хвърли се върху смърдящия нар и мигновено заспа.

На сутринта го изкараха на разстрел. Шест автоматчика го чакаха в двор, ограден с десетина метрови стени, оковаха го за кол, завързаха му очите и изстреляха стотина халосни патрона около него. Козела знаеше, че докато не застане очи в очи с Морис Алкалай, каквото й да му се случеше, ще е театър. Ако го бяха питали, щеше да им каже, но режисьорът на леталния им спектакъл беше разпоредил — мълчание.

Прибраха го в килията, оставиха му няколко листа, химикалка с виолетово мастило, канче супа, парче хляб и го зарязаха.

Нямо кино? Щом такъв е сценарият, така ще го играем!

Козела написа: Отегчаваш ме, Морис. Дойдох за „последно причастие“. Моля, не разигравай лош театър със слаби артисти! После легна, но не заспа...

Алкалай го плашеше, Козела не се страхуваше, но и двамата знаеха това. Каква беше целта на упражнението? За мъдрия сабри беше ясно, че е на прав път — ако не пряко, то със сигурност косвено Козела беше или причинил, или предизвикал смъртта на Хакел. Хакел беше от ЦРУ, Алкалай — от КГБ (ФСБ), никой не поръчваше на едната служба да отмъщава за мъртвите герои на другата, макар че и формално, и декларативно си бяха подали ръце в борбата срещу световния тероризъм. Козела знаеше това. Знаеше повече — и Хакел, и Алкалай бяха евреи, а това беше повече от съществена причина единият да търси възмездие за другия... и още нещо. Ни МОСАД, ни ЦРУ, ни КГБ щяха да му изпият кръвта по голо подозрение, но МОСАД...

После беше заспал. Когато се събуди, от вградената в земята каменна маса беше изчезнал листът с посланието, но се беше появила кутия „Ротманс“ и кибрит. Алкалай познаваше и навиците, и слабостите му.

На другата сутрин, след симулативното бесене, Козела пи вода до преливане, успокои дишането си и написа:

Морис, ако се готвиш да ме давиш утре, накарай тия уроди да си свършат работата. Моля те, сабри, започва да става отегчително.

На третия ден Алкалай се предаде, но Козела...

Омоновците го преместиха, Бог знае къде, прибраха му костюма, обувките, бельото, оставиха го да се напари до насита в банята, после му дадоха нови дрехи, съобразени с мерките му, и го върнаха в „Савоя“.

Беше обяд, кучешки студ, но в бара — топло, празно и полутъмно. Алкалай го чакаше. Бяха минали сто часа безсмислена инквизиция.

Козела се прибра в стаята, преоблече се, напъха омоновския тоалет в един плик и слезе в бара.

— Прояви фантазия, Морис, но кому беше необходимо разюзданото ти въображение.

Алкалай се въздържа от отговор, а и той не му беше задал истински въпрос.

— Защо си в Москва, Козел?

— Избрах местоекзекуцията.

— Не разбирам.

— Щеше да пратиш касапите на Крит. Флора и малкият не трябва да видят агонията ми.

— Не можеш да се опазиш в Мегало Кастро? Ти, професионалният снайперист? Не ти вярвам, Козел!

Йон Марин поръча водка, запали цигара, издуха пушека в лицето на сабри, усмихна се презрително.

— Няма охрана, която може да спре мотивирания килър. Опазиха ли Джон Кенеди, Ануар Садат, Индира Ганди, Олаф Палме? Кур на вилица! Живи ли са ония, по които стрелях, или тия, след които ме насъска? Омръзна ми да се крия, Морис. Заблудих се, че на онзи благословен остров съм намерил покой. Мечтата на идиота, сабри. Убежището на такива като мен е гробът, дори той е лукс. По-добре ужасен край, отколкото безкраен ужас. Нищо не знам за съдбата на Хакел... Нямам ни извори, ни къртици, така че — действай. Искам да си изпия водката, после съм на твое разположение.

Лицето на Алкалай беше мъртва маска, но не очакваше да види емоции. Козела знаеше, че е убедителен в причините да се появи в Москва, но не можеше да разчита евреина да прежали сънародника си само защото един убиец твърди, че не знае нищо за съдбата му.

— Къде е Исламболи? — глухо попита Алкалай.

— Нямам представа, но мога да разбера. Ако ми върнете телефона.

Морис извади пачка пари, джиесема, часовника му и ги остави пред него. Козела прибра вещите си.

— Аз съм задължен на Исламболи. Няма да го подхвърля на ОМОН.

— Той е един от възможните убийци на Джон Хакел. Другият е Виктор Бут.

— Сигурен ли си, че е убит? Имаш ли основание за такова твърдение? Алкалай кимна.

— Той работеше и за нас. Имахме контролна връзка. Прекъсването ѝ означава само едно — мъртъв е. Убит.

Хакел и КГБ? Полковникът от ЦРУ и Интерпол беше член на МОСАД. Отскоро работеше и за Европол, но КГБ? Значи не ЦРУ, а зловещата руска банда, известна като ЧК, НКВД, ГПУ, КГБ, а сега ФСБ, беше го пазила жив през тези години. Не Лангли, а Лубянка беше издавала фалшивите му документи, които ползваше до ден днешен.

— Чух се с Исламболи. Името не му говори нищо. С Бут нямам връзка.

Алкалай го гледаше спокойно, за нетренирано око дори разсеяно. Козела знаеше, че мисли по-бързо от компютър и анализира по-точно от Гари Каспаров.

— Козел... генерал Милетиев, ти си офицер от федеральной службь безопасности. Хакел и аз — също. Поне бяхме. Заеби България. Ние трупахме капитали за главите на Ал Кайда. Плащаха ЦРУ след атентатите в Ню Йорк и Вашингтон, ФСБ за руските войски в Нагорни Карабах, Татарстан и Чечня, МОСАД за жертвите от палестинската интифада. Нали?

Козела кимна. Това беше самата истина.

— Нашето сътрудничество вървеше гладко... Прав ли съм?

— Напълно, Морис. Нямам какво да добавя.

— После се появи Исламболи. Помогна ти да убиеш талибаните на Гул, да спасиш молдовката.

— Да.

— Ние с Хакел си затворихме очите, когато ти започна да охраняваш нарко-керваните му през България...

— Грещиш, Морис — прекъсна го Козела. — Аз казах на Джон, че съм поел еднократно такава акция. Дължах му го.

Алкалай се усмихна иронично.

— Не е еднократно, но няма значение. Мога да изчисля по западния пазар колко дрога е минала през България... И пак ти казвам, не това е важно. До днес нямаше да си чул упрек от мен и Джон щеше да е жив, ако не беше се появил Виктор Бут. Но се появи, нали?

— Така твърдиш ти!

Апкалай се надвесил над масата.

— Не се прави на луд, Козел! Край на драматичните етюди.

Кимна.

— Затова съм тук, Морис. Ще импровизирам. Виктор Бут купува оръжия в Източна Европа, с които Ал Кайда избива американци, Хамас и Ал Фатах, евреи, чеченци и татари — руски момчета... Това е схемата, нали?

— Звучи ли убедително?

— Напълно. Но това е само половината от играта. Като се разтовари от автоматите, Бут товари дрога и чрез мен и ескадронистите в София я доставя на Исламболи. С парите на египтянина купува отново оръжие и с моя протекция го получава някъде в Анадола. Джон ми каза, че ме е хванал в двойна игра, аз предупреждавам Хауки Исламболи и Виктор Бут. Останалото е тяхна грижа. Това ли е сценарият?

— Не е ли?

— Не.

— Докажи го.

— Ако можеш, нямаше да съм тук. Разбирам те, Морис. На твоето място щях да стигна до същите заключения, но щях да ти спестя тия варварски сто часа. Не очаквах да действаш като азиатец. Не и един от великите сабри.

Алкалай не обърна внимание на тези думи, но върху анализа като че ли се замисли.

— Оправдаваш ли се, Козел?

— Ако можеш, щях да го направя. Не ми се мре... Имам работа в Крит. Жена, син... Глупаво звучи, но е така. Москва не вярва на сълзи — така ли беше? — глътна водката си на екс. — На твоето разположение съм, генерал Алкалай. Ако съм осъден, нека ОМОН изпълни

присъдата без излишни мъчения, без разпити и прочие глупости. Наистина нямам какво да кажа.

Алкалай мисли дълго, загледан в някаква точка в полумрака на бара, после стана и излезе, а след него и охраната му. Барът опустя. Най-малко такава реакция очакваше от евреина. Козела стоя като вкаменен десетина минути, после трескаво набра телефона на Алкалай.

— Какво, по дяволите, искаш, Козел? Махай се бързо, заминавай, напусни Москва веднага... Докато не съм решил нещо друго.

— За да ме ликвидираш в Крит... пред очите на Флора и детето?

— Изчезвай, ебалник! Кой се интересува от шибания ти остров? Кой знае къде е? Махай се, сволоч! Ако не за Джон, то за Оливия имам пълното основание да ти размажа главата!

Козела не се махна, напротив, само смени заведението.

Щом ОМОН не знае, че Козела е в Крит, след като пукне генерал Морис Алкалай, никой във великия Съветски съюз няма да знае къде да го търси. Още по-малко за какви престъпления...

Козела беше изпил пет водки, когато се обади на Лазар Лазов — Аса и го повика в грузинския клуб „Арагви“. Утре Козела наистина щеше да се махне от Москва, но не и Аса...

— Имаш работа, момче! После и двамата излизаме в пенсия!

---

[1] Двойна игра, Касапино! (англ.). ↑

[2] Руски рейнджъри. — Б. а. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше първи април, шест часа сутринта, когато телефонът разбуди Козела.

Алкалай?

Изчака пет-шест позива, преди да спусне крака на пода и да включи апарата.

— Добро утро, сабри. Надявах се никога повече да не чуя гласа ти.

Алкалай се изхили злобно.

— Прибра ли килъра, Козел?

— Кой?

— Килър. Знаеш ли какво означава тази дума? Козела се направи на събуден.

— Аз съм килър, ако това е въпросът.

— Разбира се, че не. Прибра ли снайпериста, който насъска срещу мен?

Козела мълча известно време, макар че знаеше повече подробности, отколкото евреинът можеше да предположи. Аса беше залагал четири пусии на Алкалай, но нито веднъж на достатъчно близко разстояние. Последния път беше стрелял с ясното съзнание, че мишената е извън обсега му.

— Един от нас двамата е луд, сабри. Или ти, че ме остави да напусна Москва, или аз, че слушам тъпите ти намеци посред нощ. Ако бях стрелял по теб, Путин щеше да ти организира държавно погребение.

— Не ти, Козел. Прекалено голяма чест би било за мен, но някой от ескадронистите ти със сигурност.

Запали цигара, излезе на терасата. Пикаеше му се, пиеше му се вода, беше му едновременно скучно и нервно.

— За дългата си практика усвоих едно правило, Морис. Върши си сам работата, като вълците. Не я ли свършиш сам, не е свършена. Ясен ли съм?

— Кой тогава, приятелю?

— Знам поне хиляда причини да си мъртъв от десетилетия и поне сто банди, които мечтаят да стрелят в рузвелтовската ти мутра.

Алкалай се разсмя весело, звучеше дори искрено.

— Както и да е, Козел. Навремето Де Гол казваше на охраната си: „Ваша грижа е да ме опазите жив, моята — да не се съобразявам с предпазните ви мерки!“. Умно, нали?

— Да.

— Спазвам този принцип. Някакъв отчаян килър стреля по мен. Не посмя да скъси дистанцията. Знам, че не е твоя работа, Козел, и не затова ти се обаждам. Изясни се смъртта на Хакел...

Козела го прекъсна.

— Искам подробностите, сабри. Виж, за тази мъст бих си размърдал задника

— Свържи ме с твоя младок в София. Поръчката е за пет милиона долара. По него ще ти изпратя некролога на Хакел.

* * *

Осип давеше котки. В първия момент помисли, че кукли плават в детския надуваем басейн, но като се загледа, онемя. Малкият скот давеше цяло котило в компанията на весело подскачащи риджбеци и под наблюдателния поглед на котката-майка, стаена в короната на един от кедрите. Понечи да се намеси, после се отказа и влезе обратно в кабинета си.

Горката Флора. Знае ли какъв садист е синът ѝ?

Тогава чу гласа ѝ. После рев, писъка на Осип и безмилостния побой, който му нанесе. Реши, че е по-тактично да се направи на спящ и тъкмо се готвеше да се върне в леглото, когато ужасената Флора нахълта при него.

— Видя ли какво върши този изрод?

— Да.

— Екзекуция?

— На такова ми заприлича...

— Ще го убия!

Флора рухна на леглото. Изглеждаше по-скоро уплашена, отколкото ядосана.

— Ще го убия, наистина. Отглеждаме звяр, Йон. Козела беше намерил време да премисли отговора си.

— Не го бий... повече. Не му говори, не му обръщай внимание. Аз ще се заема с него.

Няколко часа по-късно Осип Марин постъпи на работа в пристанищната кланица. Той беше единственият чирак, който вместо да получава заплата, щеше да си плаща за извършената против волята му работа. Козела го прикрепил към един сто и петдесет килограмов грък, платил му царски и го задължил да „разкаже играта“ или да „стопа лагерите“ на малкия негодник.

Когато две седмици по-късно отиде да го прибере, Осип приличаше на призрак и повръщаше само при произнасяне на думата кръв или смърт. Едва тогава отвори очи за семейството си и дори за мис Хелън, учителката си по английски.

За цели петнайсет дни Флора не му зададе нито един въпрос. Не наруши ритъма на къщата. Поднасяше закуска, обяд, вечеря. Сервираще му ту кафе, ту водка. Учеше робски английски и гръцки, гледаше телевизия, отдаваше му се и се оттегляше в спалнята си. Но когато Осип се върна, смазан от умора, но понесъл безмълвно наказанието си, през нощта събра сили да каже:

— Знаеш, че съм благодарна, Йон. Не можеш да не почувстваш, че те обичам... но знаеш ли какво не съм допускала и в най-романтичните си блянове?

— Не — каза Козела, готвейки се да влезе в банята.

— Аз съм безумно влюбена в теб. Ако ме зарежеш, ще умра.

— Не умирай, ако обичаш — неловко издрънка той и влезе под душа, но не пропусна да измърмори наум: Май е мой ред да мра, да му ебеш майката!

* * *

На другата сутрин Козела излетя за Атина на среща с Константин Дарделев, но в бара на хотел „Елион“ завари и Лазар Лазов — Аса. Веднага го удари шибаната миризма на „лайно“. Нямаше друго

обяснение за усещането, но и нямаше нужда да дава по-точно обяснение на и без това медицински неточното понятие „тревожност“.

— Що за шибана изненада, пичове? — попита колкото да чуе гласа си, отпускаяки се на стола срещу тях.

— Шибана — късо отговори Аса. — Имаме време, шефе. Не бързай! Македонеца го е закъсал като Крали Марко на Косово поле. Останалото след третата водка.

Не бяха изпили първата, когато Пора се включи на автопилот.

— Габриела ме прееба, Козел. София ме осъди на смърт, АНА^[1] знае, че зад прякора Перо Пора се крие гражданинът на Скопие Константин Дарделев.

Козела вече знаеше почти всичко. Един отговор обаче можеше да бъде фатален.

— Знае ли, че се крия в Крит?

— Не.

И това беше нещо. Не достатъчно, но все пак шанс.

— Вие къде сте? Според Габриела?

— В Москва... на лов за Алкалай по твоя поръчка.

Козела поръча нови водки, но мислеше трескаво, беше влуден от нерви, по гърба му шурнаха потни порои.

— Алкалай, Москва... аз — фингър на мократа поръчка... Това курве само не може да нареди пъзела. Някой й е помогнал.

— Разбира се — кимна Аса. — Бандите се скриха във футбола. Габи се шиба с един от националните.

— Глупости... — Козела реши да се намеси, но Лазар Лазов го прекъсна:

— Много време изтече, генерале. Днес СИК е „Славия“, ВИС — „Локомотив“ — Пловдив, „Беласица“ — Петрич, „Велбъжд“ — Кюстендил, ТИМ — „Спартак“ — Варна, МО — „Черно море“, измайловската мафия или така наречените ветерани афганци — „Нафтекс“, солветската или Япончик — „Литекс“ — Ловеч, Майкъл Чорни или „Нева“ — „Левски“... футболът отдавна крие истинските банди, а самите клубове са истинските „лондри“^[2] у нас.

Козела погледна Коста Македонеца, но горкото момче изглеждаше посърнало, унижено и като че ли пред разплакване.

— Добре бе, Ас. Футболни банди, така да бъде. Кой от тези ебалници може да върже в един възел Козела през Хакел до Алкалай,

да изпържи Перо Пора пред Хашим Тачи, да заподозре Ескадрона като „муле“ на Исламболи на Запад и на Виктор Бут на Изток само защото ебе дъщерята на бивш офицер от МВР. Не ти ли се струва нелогично?

— Дълго е за обяснение, шефе.

— Бързаме ли за някъде?

— Всичко започна от твоите къщи, Козел — глухо каза Пора. — Габриела не понесе презрението ти!

— Глупости, Пор! Затова ли се чука с някакво футболистче?

Аса се намеси отново.

— Чука се, защото е курва. Оспорва наследството на Коста, защото е алчна. Обърна се към юристите на МВР, защото са приятели на баща ѝ, а те наредиха пъзела, защото минаха на „сянка“ и са наемници на футболните клубове. Те знаят какво представлява Ескадрона, знаят и разбойниците, знаят кой е Козела... знаят и бандите. Защо Козела толерира Константин Дарделев? Отговорът е във въпроса. Дарделев чисти на запад от Сърбия, Ескадронът играе с Бут на изток от Капитан Андреево. Готов ли е пъзелът?

Козела кимна. Сега вече наистина всичко беше „на светло“. И за пълен идиот не би било особено трудно да намери местата на Хакел и Морис Алкалай в такава схема.

— На течение ли си, Ас?

— Аз съм висш офицер от граничната полиция, но за Коста Балканите са гробища. Връщам ти го без пукнат лев и без самоличност.

* * *

Козела изпрати с молдовския си паспорт Дарделев в Крит и с американския — на името на Джон Милетич — отлетя за Москва. Трябваше да предизвика втора среща с Алкалай, каквото и да му струваше този извънреден риск. Едно разюздано, развратно момиче беше побъркало ъндърграунда и не той, Козела, а Габриела Сиракова-Милетиева, жена на всеки, който има куража да извади хуя си от гащите, трябваше да получи последно причастие.

Идва съдбата, Габи. Чакай ме, скъпа, но преди да се срещнем, трябва да свърша още някои неотложни дела.

— Здравей, Булат — каза той, когато чу гласа на Виктор Бут.

— Къде си, приятелю? — весело звучеше гласът на терорист № 2 според списъците на ЦРУ. № 1 естествено беше Осама бин Ладен, макар че Козела не беше сигурен кой от двамата е истинският враг №1 на така наречения глобален свят.

— Летя за Москва. Ще опитам да се срещна с генерал Морис Алкалай. Говори ли ти нещо това име?

Бут се изсмя в слушалката.

— Да не би да ми предлагаш да те придружа на тази среща?

Ред беше на Козела да се развесели. Не му липсваше чувство за хумор на този руски таджик.

— Опазил ме Господ, Булат. Истинската ти присъда идва от него. Той е сабри. Знаеш ли какво означава тази титла?

— Висш евреин. Тази каста ме държи отговорен за въоръжаването на палестинската интифада.

— Не се обаждам да обсъждаме нито неговия справедлив гняв, нито твоето безукорно поведение. Дължиш ми пари, Булат.

— Разбира се, Козел. Ти поиска да задържа разкешването.

— Никакво разкешване, колега. Искам да преведеш петстотин хиляди долара в „Бритиш форийн бенк“ — Мегало Кастро. На името Константин Марин.

— Сумата е тройна, Козел.

— Остатъкът — на мое име. Знаеш къде!

— Окей. Това ли е всичко?

— Май да, Булат. Ще поддържахме връзка.

— Знаеш, че чакам нов керван, нали?

— Моите момчета ще имат грижа. Досвидание.

— Козел?

— Кажи.

— Кой е Константин Марин?

— Брат ми. В България му наточиха гилотината.

* * *

Ако основателят на еврейската държава Бен Гулион беше жив, едва ли сабри Алкалай щеше да го посрещне по-тържествено от

Козела. Изненадите следваха една след друга. От кортеж и официален обяд с черен хайвер, шампанско и водка до разкошен апартамент, обитаван преди революцията от великия княз Владимир Владимирович. Последва и сиеста, преди Алкалай да обяви началото на истинския разговор.

— Как си обясняваш царското посрещане, Козел?

— Не си губя времето в догадки.

— И все пак...

— Ако се замисля сериозно, сигурно ще стигна до два банални отговора. Извинение за безсмисления терор и нови факти около смъртта на Хакел... може би и на Севгун.

Алкалай кимна.

— Точно така, Козел — после заповяда на охраната. — Въведете госта.

Едва ли нечие появяване можеше да му достави повече удоволствие, а и сигурност, отколкото усмихнатата мутра на Моимир Барич, тигъра.

Не, не е сериозна работа животът!, помисли Козела и стана да го посрещне.

* * *

Вечерята беше свършила отдавна, но нито тигърът Барич, нито той се бяха прибрали в хотелите си. Седяха на една пейка в парк „Горки“, разсъмваше се, пееха птички, подухваше лек, свеж ветрец от Москва река. Но нямаше микрофони и дотук костеливата ръка на ФСБ не стигаше. Предстоеше разговор, от който зависеше животът и на двамата. Не бързаха. Пушеха, пиеха водката, която бяха взели от бара на „Арагви“.

— Е, тигре? — Козела сложи длан на рамото му. — Отърва кожата, нали?

— Не още... имаш ли къде да ме скриеш, Козел? Кошунница се готви да ме предаде на трибунала в Хага, а руснаците му правят свирки. Ако загубят влияние в Белград, губят Балканите.

Козела очакваше този въпрос-молба, но все още беше рано за отговора.

— Знаеш ли, че убиха Хакел, Моимире?

— Да.

— Кой? Тигърът умееше да търгува отговори.

— Или Мило Джуканович чрез бивши удбаши — Хакел беше надушил, че изнася дрога от Котор до Бриндизи с личната си яхта — или... — Барич млъкна, запали цигара, отпи водка и се загледа в сивеещото небе.

— Или? — обади се Козела.

— Другата възможност е да е научил кой държи кореспонденцията между Виктор Бут и Хауки Исламболи.

— Кой?

— Ти, Козел — тихо отговори Барич.

— Как стигна до подобно подозрение?

— Анализ. Аз съм „тигър“, Козел. Ученик на Аркан. Свали ръката си от рамото му, погледна го в очите.

— Щом знаеш ти, знае и Алкалай...

Барич поклати глава.

— При Алкалай се появи „фингър“ и посочи Джуканович.

— Сигурен ли си?

— Жив си, Козел. Какво по-тежко доказателство от това.

Прав е, да му ебеш майката! Не на тигъра, на шибания объркан живот!

— Севгун? — все пак попита Козела.

— Не знам, генерал. Наистина не знам. Мога само да предполагам.

— Целият съм в слух, Барич.

— Чеченците. Те бяха естественият религиозен враг на атамана. Ти уби двама от тях. Друз — другите двама. Алкалай не те държи отговорен за смъртта на Севгун.

— А на Хакел?

— Вече не, Козел. Казах ти, жив си.

— Така да бъде, тигре. Нашите тарикати казват: „Който оцелее, ще закусва!“. Имаш ли надеждни документи?

— Да.

— Тогава летиш за Атина. Ще ме чакаш в хотел „Елион“. След три дни ще вляза в бара. Отваряме офис — „КПК“ — в Гърция. Ти ще бъдеш генерален представител. Приемаш ли?

Барич кимна, но все още някакъв въпрос напираше в очите му.
— Слушам те, Моимир?
— Какво значи К.П.К.?
— Кървавият път на коприната! — добродушно усмихнат каза Козела.

* * *

— Петдесет на сто от граничната полиция е под контрол, Булат. Поне началниците й!

Виктор Бут или Булат Варо, името, под което се криеше, не беше доволен от такава декларация или поне не напълно.

— Знаеш ли какво представлява „Краун Ейджънтс“, Козел?

— Офицери от МИ-6. В България дори децата го знаят.

— Не подценявай тези момчета, приятел. Джеймс Бонд беше един от тях.

Козела спря. Вървеше по булевард „Балческу“ в Букурещ и приближаваше хотела си. Трябваше да довърши този разговор под открито небе.

— Именно за това сменяме посоката на „пътя“, Булат. Имаш ли карта на България?

— Пред мен е.

— Тогава пиши. Пратките идват в Царево... Намери ли градчето?

— Да.

— Посреща ги полковник Консулов. Дестинацията е Елхово — Ивайловград. Там поема полковник Орлин Гочев до Промахон в Гърция. Третият пост държи Константин Марин...

— Твой брат?

— Син. В Атина приемната е в хотел „Елион“. Генерален представител Моимир Барич. Той ще има грижата да достави стоката на Исламболи. Ясен ли съм?

Виктор Бут дълго обмисляше отговора си,

— Променяш пътя на коприната?

— Временно. Докато не корумпираме агентите на короната.

— Те не подлежат на купуване, Козел. Богати фанатици. Забрави за тях.

— Не познаваш България, Булат. Исус и дванайсетте апостоли да поемат нашите митници, на третия месец ще сменят жените си и ще започнат да строят просташки палати.

* * *

— Козел.

— Здравей, емир. Радвам се да те чуя.

— Ти ме осъди на смърт, Хауки. ФСБ ми приписа смъртта на полковник Джон Хакел.

— Знам, Козел. Съжалявам. Виктор прибърза.

— И това знам, Хауки. Току-що говорих с него. Запиши няколко имена. Ще те търсят от мое име.

— Слушам?

— През Малта „пътят“ спира в Атина при моя агент сърбин. Името му е Моимир Барич. В негово отсъствие пълномощия имат Лазар Лазов, Иван Георгиев и Георги Костурков. Никой друг, господин Исламболи! Всеки друг е агент или на ЦРУ, или на руснаците. Във Валета ще получиш снимки и мобилни телефони.

— Добре, Козел. Още веднъж моите извинения. Хакел беше грешка.

— Забрави! Животът продължава. Каналът се премества на юг... Временно. Това е всичко. Подробностите ще научиш от Булат Варо.

— Добре, брат. Ако новият керван мине безпрепятствено, бъди мой гост... Със семейството, разбира се.

— Рано е за пенсия, Хауки... Все още ми пуши гъзът... Поне на мен. За сега това е всичко. Надявам се, че новото трасе ще заработи чисто.

* * *

После влезе в хотела, взе багажа си, плати и поръча такси до автогара „Отопени“. Отиваше в София. За последен път в живота си...

Разбира се, ако не оставеше костите си на родна земя.

---

[1] Албанска народоосвободителна армия. — Б. а. ↑

[2] Перални. — Б. а. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Козела не получи „последно причастие“. Не още. Гневът Божи се изсипа върху Габриела Сиракова. Това младо, вероломно момиче се беше подиграло с много мъжки съдби. От нещастния глупак Боян Мирчев, през разстреляните му синове до войника от чуждестранния легион Константин Дарделев, издирван в цяла Югославия под прозвището Перо Пора. Козела въобще не се сещаше, че тя всъщност е неговата вдовица, когато кацна в София за екзекуцията ѝ.

Беше девет и половина вечерта, неделя, четиринайсети април, когато пристигна в София. Същата нощ залепи семтекс към резервоара на бившия си „Крайслер“ и влезе в бара на хотел „Кемпински-Зографски“. Самолетът му за Атина излиташе във вторник, единайсет и петнайсет на обяд.

В понеделник сутринта Габриела повела майка си към психиатрията на Александровска болница. С включването на стартера колата се взривила.

Същата вечер Козела купи сутрешните вестници и нае стая в хотел „Незабравка“ на Симеоновското шосе.

Разбитият „Крайслер“ беше на първа страница на всички таблоиди. Габриела и Мария Сиракова бяха накъсани на парчета от известния македонски терорист Константин Дарделев. Следваше обстойна — къде достоверна, къде не чак толкова — биография на Габи. Най-важното, или поне единственото, което го интересуваше, беше, че между основните факти се споменаваше, че преди да заживее с македонца от Чуждестранния легион, Габи е била законна съпруга на вече покойния Иван Милетиев — Козела, бивше ченге, бивш гангстер, разстрелян някъде из необятните Съединени щати.

Да! Аз съм мъртъв, но и жив! И такъв ще се опитам да остана. Сбогом, Габи. Сбогом, скъпа! Ти стана жертва на ненаситната си путка!

* * *

На шестнайсети април кацна в Мегало Кастро, взе колата от паркинга и потегли бавно към новия си дом. Офисът в Атина беше започнал дейността си под вещото командване на Моимир Барич, така че Козела нямаше повече работа на континента.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.